د واورې سړی

لنډې کیسې

لیکوال : نصیراحمد احمدي

هغه کتابونه چې سمسور ووبپاڼې پرلیکه کړې او یا یې پر لیکه کوي، نور څوک یې
پر لیکه کول اجازه نه لري

۱۳۸۸ل

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پیژندنه

د کتاب نوم	: دواوري سړی
لیکوال	: نصیراحمد احمدي
د لیکوال تلیفون شمیره	: ۰۷۰۰۲۵۲۱۹۱
د لیکوال ایمیل ادرس	: nasirahmad_ahmadi@yahoo.com
چاپ شمیر	: ۱۰۰۰ ټوکه
خپرندویه ټولنه	: مومند خپرندویه ټولنه
چاپ کال	: ۱۳۸۸ل
کمپوز	: په خپله لیکوال
ډیزاین	: جمال الدین جمال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

ګران کاروان صاحب ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنایت

دسهار په خړه کې د پولیسو یو موټر لنډه راتاو شو، وښوېد او ودرېد. دروازې خلاصې شوې، عسکري بوټونه تر ښنګرو واورو پټ کړل، ولاړو خلکو لار ورکړه، عسکر تر یوه څوارلس کلن هلک را تاو شول. هلک یوه پوخ دیوال ته ولي لګولې وو، سر یې کینږ لور ته ځوړند و او پر تورو ګاړګوتي ویښتو یې نری پرخه پرته وه.

یو عسکر پر ملا کړوپ شو، د هلک پر سپینه غاړه یې ګوتې کېښودې، خپلو ملګرو ته یې وکتل او دوه درې ځله یې په منفي بڼه سر وخوځاوه.

چوپه چوپتیا وه، ولاړو خلکو پنډ کوټونه اغوستي وو، څېرې یې نیولې وې او له خولو څخه یې مړه تاوونه پورته کېدل.

یوه عسکر وپوښتل:

_څوک یې پیژنئ؟

د خلکو ځواب منفي و.

عسکر خپلو ملګرو ته اشاره وکړه، دوی ټوپکونه غاړو ته واچول، وچ کلک جسد یې له واورې پورته کړ او د موټر په باډۍ کې یې ترپال پرې وغوړاوه.

شېبه وروسته موټر پاخه سړک ته وخوت، خلک هم په خپلو کارونو پسې لاړل، خو په واوره کې د یوچا د ناستې ځای، نږدې ګڼ پلونه او د موټر لنده راتاو شوې توره لیکه لا ښکاریدله.

❋ ❋ ❋

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پولیسو څارنوال (ب) یوه دوسیه راپورته کړه، پاڼه یې واړوله، عدلي طب د هلک مړینه طبیعي ښودلې وه، لیکلي یې وو چې د یخنۍ له لاسه مړ شوی دی، د جرم او جنایت کومه نښه یې نه ده موندلې او د خپلوانو د نه پیداکېدو په خاطر د ښار په عمومي هدیره کې خاورې پرې واړول شوې.
څارنوال ولاړ شو، دوسیه یې په الماري کې کېښوده، بیرته پرڅوکۍ کېناست، د مېز پر سر اېښې بټن یې ټېنګه کړه، له زنګ سره یو وچ، کلک سړی په وره کې ودرېد، به بیړه یې وویل:
_صاحب !
څارنوال چای وغوښت، سړی په منډه له دفتره ووت. څارنوال د مېز له سره یوه بله دوسیه راپورته کړه، څو پاڼې یې واړولې، خو ډېر ژر یې بیرته پر مېز کېښوده، یو اوږد اررمی یې ویست، خپله پکه ککرۍ یې وګروله، ریموټ ته یې لاس کړ، د تلویزیون چاینلونه یې واړول، په یوه کې کارتونو، په بل کې څو مستې نجونې نڅېدلې، دریم چاینل هم یو تود سیاسي بحث خپراوه. څارنوال بېرته دوهمه بټنه ټېنګه کړه، د تلویزیون پر پرده د نجونو نڅا راغله.
دا وخت یې مبایل وشرنګېد، څارنوال د خپلې کورتۍ جیب ته لاس کړ، مبایل یې غوږ ته ونیو، ورو یې وویل:
_مهرباني وکړئ، څارنوال (ب)
له مقابل لوري لړزانده غږ واورېدل شو:
_یوه مهمه خبره درته لرم.
_امر کوئ !
_یوه اوونۍ مخکې سینما ته نږدې پولیسو یو مړی وموند.
څارنوال په بیړه وویل:
_هو ! یو هلک یخنۍ وژلی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تیلفون کې ټوخې واورېدل شو، وروسته مقابل لوري وویل:

_په ظاهره یخنۍ وژلی و، خو تر شا یې یو لوی جنایت پټ دی.

څارنوال په بیړه وپوښتل:

_تاسو څوک یاست؟ له کوم ځایه خبرې کوی؟

تلیفون قطع شو.

څارنوال ژر د مېز پر سرا ښنې ګوشکۍ ورپورته کړه، یوه لنډه نومره یې ووهله، ویې ویل:

_زما دفتر ته راشئ!

لنډه شېبه وروسته په دفتر کې یو په ونه لوړ سړی ولاړ و، څارنوال دوه - درې ځله د خپل مبایل سکرین ته وکتل، په کاغذ یې یوه نومره ولیکله، کاغذ یې ولاړ سړي ته ونیو، ویې ویل:

_غواړم پوه شم چې د تلیفون دا نومره د چا ده، له مخابراتو پوښتنه وکړئ، ژر! سړي کاغذ ور واخیست، په بیړه له دفتره ووت ، تر غرمې ورک و. کله چې بېرته راغی څارنوال (ب) ډوډۍ خوړله. څارنوال سړي ته د کېناستو بلنه ورکړه، وروسته یې په ډکه خوله وویل:

_څه درک دې ولګاوه؟

_هو صاحب! تلیفون له یوې پي سي او څخه شوی و، تیلیفونچي ویل چې د نهو بجو په شاوخوا کې دوکان ته درې تنه ورغلي وو، لومړی یوه پېغله وه چې پوره لس دقیقې یې خبرې کړې، بیا یو ځوان په خارج کې له چا سره غږېدلی و او وروسته له هغه یوه بوډا ته وار ور رسېدلی و.

څارنوال له مستو ډکه کاشوغه ورپورته کړه، سړي ور وکتل، د برېتونو لاندې تور وېښته یې په مستو سپین وو.

څارنوال وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـد بوډا په اړه يې نور څه مالومات درلود ؟
ـصاحب ! ويې ويل چې دورځې لسګونه تنه ورځي، دی د هر يوه څېره ذهن ته نه شي سپارلی، خو دومره يې په زړه و چې بوډا کځوړنې سترګې درلودې، پوزه يې غټه وه او کله چې يې د تيليفون پيسې ورنه اخيستلې، نو تيليفونچي د کباب بوی احساس کړی و.
څارنوال وويل:
ـپيدا به يې کړو ؟
ـصاحب ! ګرانه خبره ده، دا ښار دی، دلته يې شميره خلک ژوند کوي.
څارنوال يوه شيبه غلی و، ورو سته يې د مېز پر سر لوېدلې يوه وربجه ور تو له کړه، په غاب کې يې واچوله، ورو يې وويل:
ـرښتيا وايې، موندل يې ګران کار دی، بايد صبر وکم، شايد بيا تلفون وکي.
د څارنوال وړاندوينه سمه وختله، ماسپښين يې موبايل وشرنګيد، مقابل لوري وويل:
ـزما خبره مو زړه ته ولوېده؟
څارنوال وويل:
ـخو موږ ثبوت غواړو.
ـکيسه اورېده ده، په تليفون کې نه ويل کيږي.
ـنو چيرته سره ووينو ؟
مقابل لوری يوه شيبه غلی و، په تليفون کې يو اځې د موټرو هارنونه اورېدل کيدل، وروسته يې وويل:
ـخو په يوه شرط !
ـڅه؟
ـزه غريب سړی يم، ماته به کوم جنجال نه پيدا کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـسمه ده، ژمنه کوم.
مقابل لوري وتوخل، بیا یې وویل:
ښاروالی ته نږدې یو کوچینی پارک دی، سبا سهار نهه بجې هلته راشئ ، په دې واورو کې پارک تش وي، ما په اسانۍ موندلی شئ.
تلیفون قطع شو.
څارنوال فکر یووړ، بیا یې د اطمینان لپاره عدلي طب ته تلیفون وکړ، هغوئ خپل استول شوی رپوت سم وګڼانه، ویې ویل چې په څېړنه کې کومه تېروتنه نه ده شوې، د هلک مرګ طبیعي دی او کوم جنایي اړخ نه لري.

❋ ❋ ❋

څارنوال (ب) لس کمې اته بجې په پارک کې و، له خولې څخه یې سپین تاوونه پورته کېدل او لاسونه یې د اوږده تور بالاپوښ په جېبونو کې پټ کړي وو.
په کوچني پارک کې څوک نه ښکارېدل، د هسکو ونو تور، نري او اوږده سیوري پر سپینو واورو پراته ول او تر پارک له راګرځېدلو کتارو ور هاخوا پر تور سړک یو یو موټر تېرېده.
پینځه دقیقې نورې هم ووتې، بیا د پارک په شمالي دروازه کې یو سړی ودرېد ، دی بوډا و، له پطلون سره یې شنه لونګۍ تړلې وه او یو پنډ زوړ جمپر یې په تن و.
شیبه وروسته یې څارنوال ته لاس ورکړ، دواړه پر یوه اوږده څوکۍ کېناستل، یوه لحظه غلي ول، وروسته څارنوال وویل:
ـچرتې دې کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا هغه ته وکتل، برېتو يې سپينه پرخه نيولې وه، د اوږدې پزې تيره څوکه يې سره ښکارېده.
بوډا لنډ ځواب ورکړ:
ــ بايد چرتې شې.
څارنوال مخ ور واړاوه:
ــ خبرې وکه، ما ژمنه درسره کړې، له ستونزو به لرې يې.
بوډا يو سوړ اسويلی ويست، لاندې يې پرخپل بوټ واوره تخته کړه، ورو يې وويل:
زه کسبګرسړی يم، د برش کاله کيږي چې اشپزي کوم، ما په بېلابېلو هوټلونو کې کار کړی، لاس مې ښه دی، خو تر ټولو د کباب په پخولو کې ډېر تکړه يم، تېره مياشت مې په يوه هوټل کې کار ونيو، دا هوټل د موټرو په اډه کې دی، هلته ډېره ګڼه ګوڼه وي، ولاياتو ته بسونه ځي او ښه چلېږي. دا يو کوچنی هوټل دی، د شپې تيرولو ځای نه لري، خو مشتريان يې ډېر دي او خاوند يې په مزو کې دی.
بوډا غلی شو، يو سوړ اسويلی يې ويست ، ويې ويل:
دا د اتو ورځو مخکې کيسه ده، ما کباب پخاوه، وروسته مې يوه ديارلس يا څوارلس کلن هلک ته پام شو، له نانوای نه يې ډوډۍ غوښته، خو نانوای په غوسه شو، هلک ته يې بد رد وويل او له هغه ځايه يې وشاړه. زه حيران شوم، هلک ته مې وکتل، نه يې جامې د سوالګرو وې او نه هم خيره او نور ظاهري جوړښت. ورغږ مې کړ، راغی او زما تر څنګ ودرېد. پوه شوم چې وږی دی، ما د کباب دوه سيخه ورته ونيول، ده مننه وکړه او په بيړه د کباب په خوړلو بوخت شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی له رنګه ښایسته و، سپین پوست یې درلود او داسې نه ښکارېده چې تر دې مخکې دې کومه سخته پرې ورغلې وي. وروسته مې وپوښت:

ـ ولې سوال کوې؟

هلک راته وکتل، غټې توري سترګې یې له اوښکو ډکې شوې، ویې ویل:

ـ وږی یم، پیسې نه لرم.

ـ کور دې چېرته دی؟

هلک یوه شېبه غلی و، بیا یې سر پورته کړ، شونډې یې وخوځېدې:

ـ په ایران کې.

حیران شوم:

ـ نو دلته څه کوې؟

هلک په خواشینۍ وویل:

ـ مورږ لس کاله مخکې ایران ته مهاجر شوو، په کور کې پنځه تنه یو، زه، پلار، مور او زما دوه وړې خوېندې، پلار مې په یوه ساختماني شرکت کې کار کاوه، زه هم په یوه مغازه کې مزدور وم، خلکو ته به مې سودا ورکوله، کارتنونه به مې له یوه ځایه بل ځای ته وړل، ستړی به وم، خو بیا هم ښه و، مازدیګر به ټول سره یوځای شوو او د ورځې ستړیا به مې هېره شوه، یو سهار مغازې ته تلم، پولیسو ودرولم، د مهاجرت کارت یې رانه وغوښت، خو مورږ د زرګونو نورو افغانانو غوندې غیر قانوني مهاجر وو، اسناد مو نه درلودل، هماغه و چې لومړی یې د سنګ سفید په نوم یوې بندیخانې ته ولېږلم، یوه اوونۍ مې هلته تېره کړه، بیا یې تر مرزه (سرحده) را واړولم. اوس دا دی شپږمه ورځ ده چې سرګردانه ګرځم، له کوره هم احوال نه لرم، نه پوهېږم چې څه وکړم، قاچاقبر پیسې غواړي، خو زه په ګېډه نه یم موړ، ایران ته د تګ لپاره پیسې په کار دي، ډېرې پیسې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ورته وپوښتل:
ـ ولي دلته، په افغانستان کې ځوک نه لرې؟
هلک وویل:
ـ نه، ترونه مې پخوا لا پاکستان ته کډه شوي دي، دومره پوهیږم چې په پېښور کې اوسي، نور یې درک نه را مالومیږي.
ـ نو دا شپږ ورځې دې چیرې تېرې کړې؟
ـ تر پرونه یو څه پیسې راسره وې، په یوه مسافر خانه کې به مې ډوډۍ خوړه، د شپې د تیرېدو پیسې یې نه رانه غوښتې، هماغلته به پر تخت وبد بدم، پرون مې ټوله ورځ څه ونه خوړل، بانه مې داوه چې په نس مې درد دې، خو نن سهار د مسافرخانې خاوند راباندې پوه شو او زه یې له هغه ځایه وشړلم، ما په ژوند کې خواست نه دی کړی، خو وږی وم، ټیکه نه راتله، ځکه مې له نانوایه یوه ډوډۍ وغوښته.
بوډا د ماشومانو په شور او زوږ غلی شو، له جنوبي دروازې څخه یوه ډله ماشومان پارک ته ور ننوتل، دوی منډې وهلې، یو بل یې دواورو په غونډوسکو ویشتل، وروسته پرته له دې چې په پارک کې ماتله شي، په بیړه د پارک له شمالي دروازې څخه ووتل.
د بوډا سر وخړید، یوه شیبه غلی و، بیا یې ورو وویل:
ـ هلک یوه لحظه له ماسره ودرېد، فکر کوم چې د کباب بوی ښه پرې لګېدلی و، خو زه پردی مزدور وم، نوره لوربینه مې نه شوای ورباندې کولای، داوخت د هوټل خاوند راغږ کړ!
ـ څلور خوراکه کباب!
ما نور سیخونه د انکار له پاسه کېښودل، کباب ته مې پکه وهله چې د هوټل خاوند راغی، ده د یو بل خوراک فرمایش راکړ، ویې ویل چې یو نږدې دوست

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې راغلی، غوښې ته څه مصاله هم ورګډه کړه او په سيخونو کې سپين بخرکي مه پېيه ! وروسته يې هلک ته پام شو، ما ته يې په پوښتونکي نظر وکتل، ومې ويل چې مساپر دی، له ايرانه يې را اړولی، دلته څوک نه لري.

د هوټل خاوند په څير ورته وکتل، مخ يې را واړاوه، ويې ويل:

ــوبال لري، ډوډۍ ورکړه، بيا به نوره مرسته هم ورسره وکم.

له دې سره بيرته هوټل ته ننوت.

د هوټل خاوند په ظاهره بد سړی نه و، په غريبانو يې پام کاوه، هر سهار به يې د سلو روپو نوټ د سوالګرو لپاره ماتاوه، هوټل ته به ډېر ګدا ايګر راتلل يو يې هم نا اميده نه پرېښوده، يو دوه اوغانۍ به يې ورته نيولې، دی به پر دخل ناست و او کله کله به يې له مساپرو پاتې ډوډۍ پر غريبانو ويشله.

هلک ته مې ډوډۍ ورکړه، دی تر ماسپښينه ماتل شو، ما لمونځ وکړ، په هوټل کې هيڅوک نه و، هلک پر تخت ناست و، دی چرتي ښکارېده، زه پخلنځي ته لاړم، غوړ لوښي مې پريمينځل او د ماخستن لپاره مې غوښه پر سيخونو وپېيله، کله چې بېرته ورغلم، د هوټل خاوند مې د هلک تر څنګ وليد، دوی خبرې کولې، ښه شېبه وغږېدل، د هوټل خاوند ډاډ ورکړ چې دی ځيني قاچاقبران پېژني، هر څه به سم شي.

هلک په هوټل کې پاتې شو، د ماخستن له خوا خلک کم وو، ډوډۍ مو ژر ورکړه، وروسته د هوټل شاګردان هم خپلو کورونو ته لاړل او په هوټل کې درې تنه پاتې شوو، زه، د هوټل خاوند او کوچنی مساپر.

موږ تر ناوخته ويښ وو، د هوټل خاوند دورځې حساب کاوه، هلک د بخارۍ تر څنګ غلی ناست و او ما هم د سبا لپاره غوښه وړوله، ښه شېبه نوره هم ووته، هلک ته مې وکتل، سترګې يې له خوبه ډکې وې، ولاړ شوم، د بخارۍ تر څنګ مې ځای ورته جوړ کړ. د هوټل خاوند هم څو ګامه لرې د تخت په بل سر کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پریووت، ما ته هم خوب راته، خپله بستره مې هوا ره کړه، د ګروپ ساکټ ته مې لاس ور وغځاوه او سترګې مې پټې کړې.
زه هم دلته مسافر یم. کورنۍ مې په کلي کې ده، یوه میاشت کېده چې کور ته نه وم تللی، په هغه شپه مې خپله کوچنۍ لور تر ډېره په ذهن کې وه، خو وروسته خوب وړی وم.
بوډا غلی شو.
څارنوال په بیړه وویل:
_بیا؟
د بوډا شونډې و خوځېدې:
_ یوه شورماشور مې سترګې رڼې کړې، د بخارۍ د سره انګار په تته رڼا کې مې هوټلي ولید چې د هلک تر څنګ ناست و، هلک سرې ته سوکان نیولې وو، سپکې سپورې یې ور ته ویلې، خو هوټلي غلی و، هیڅ یې هم نه ویل او سر یې ځړېدلی ښکارېده، وروسته هلک په بیړه ولاړ شو، بوټونه یې په پښو کړل، خو کله چې یې د دروازې دستګیر ته لاس ور وغځاوه، ور کولپ و، بیا یو کړنګ شو، لویه شیشه دړې وړې شوه، هلک په توره شپه کې د باندې لاړ او هوټل ته سړه هوا راننوته.
بوډا غلی شو.
څارنوال وویل:
_دا یو لوی جنایت دی، دا پست هوټلي باید سزا وویني، باید.
بوډا وویل:
_ما بل څه نه شو کولای، کار مې پرېښود او قانون مې خبر کړ، نور نو تاسو ښه پوهېږئ.
څارنوال وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـغواړې چې چېرته لاړ شې؟
ـ نپوهېږم، بل ځای به په کار پسې ګرځم، ما درته وویل، زه یو تکړه اشپز یم، روپۍ کمه یا ډېره، کار پیدا کولای شم.
څارنوال وویل:
ـخو که تاته ضرورت پېښ شو بیا به دې چېرې پیدا کوم؟
د بوډا شونډې وخوځېدې:
ـتا ژمنه کړې وه چې ما ته به کوم جنجال نه پیدا کوې.
څارنوا ل وخندل:
ـزه په خپله خبره ولاړ یم، خو دا زما وظیفه ده، باید د شاهد ادرس ولرم.
بوډا وویل:
ـدلته څوک نه پېژنم، خو د کلي ادرس مې درسره ولیکه، قول دی، که مې کار وموند، په تیلیفون کې دې خبروم.
څارنوال د سړي د کلي او د هوټل دواړه ادرسونه واخیستل.
شپېه وروسته په پارک کې هیڅوک نه و، د ونې پر یوه لوخ ښاخ یو کارغه ښکارېده او د سپینو واورو پر سر څو وچې پاڼې باد رغړولې.

❊ ❊ ❊

ماسپښین دوه بجې وې، څا رنوال پر یوه خیرنه څوکۍ ناست و، پر غوړ مېز اینبی له تورو چایو ډک ګیلاس یې ور پورته کړ، هوټلي ته یې وکتل، ده د ټایپ د یوې جړ شوې کسته‌ې راوتلې کولمې خلاصولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته يې ورمېږ کوږ کړ، د تخت پر سر ناستو دوو تنو خبرې سره کولې او دوی ته نږدې يوه څوانکي پر تېرو سيخانو غوښه پېيله. نور هوټل تش و.
څارنوال هوټلي ته اشاره وکړه، هغه راغی او څارنوال ته مخامخ ودرېد. ورو يې وويل:
_څه شی غواړې؟
څارنوال د لاس په اشاره هوټلي وپوهاوه چې مخامخ ورته کينې.
هوټلي حيران شو.
څارنوال جيب ته لاس کړ، يو کارټ يې راوايست، د هوټلي سترګو ته يې ونيو، ويې ويل:
_څارنوال (ب)
د هوټلي رنګ والووت، پر څوکۍ کېناست او څارنوال ته يې په وېره وکتل.
څارنوال ورو وويل:
_کاروبار دې څنګه دی؟
هوټلي وارخطا شو:
_صيب ! ښه دی، ګذاره کوي.
څارنوال له چايو غوړپ وکړ، شونډې يې و خوځېدې:
_يو څو پوښتنې درنه کوم.
_امر کوئ ، صيب !
_تا څو ورځې مخکې يو ميلمه درلود.
هوټلي په ماته ګوډه ژبه وويل:
_صيب، زه، زه خو ډېر ميلمانه لرم، ته، ته کوم يو يادوې؟
د څارنوال شونډې وخوځېدې:
_خو ته د شپې ميلمه نه لرې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هوټلي رنګ سور شو.
دا وخت د مېز ترڅنګ دوه تنه ودرېدل، يوه يې وويل:
_دوه چايه، څو روپۍ شوې؟
_پنځلس اوغانۍ
هغه د مېز پر سر پيسې کېښودې او دواړه له هوټله ووتل.
ځارنوال پسې وکتل، هوټلي ته يې مخ وروااړاوه، په ملنډو يې وويل:
_په زړو شيشو کې دا يوه شيشه نوې ښکارې، دا دې ولې بدله کړېده؟
هوټلي پرتخت ناست ځوانکي ته وکتل، له هغه نه يې وغوښتل چې پاتې کار په اشپز خا نه کې وکړي، وروسته يې ځارنوال ته مخ ور واړاوه، شونډې يې وريږدې او په لړزانده غږ يې وويل:
_ماته شوه.
_څنګه؟
هوټلي چيغه کړه !
_له ما څه غواړې؟
ځارنوال ور مخته شو، د دواړو سترګې سره وجنګېدې، ځارنوال وويل:
_ته ډېر پست سړی يې، تا هغه هلک ته لاس ورا چولی و، د شپې يې په بړستن ور ننوتی وې، ته پوهېږې ! هغه مړ دی، يخني وژلای.
_دا دروغ دي.
_زه شاهد لرم، زوړ کبابي.
هوټلي په بيړه ولاړ شو، منډه يې کړه، خو ځارنوال تر لمني ونيو، سړی پړمخې ولويد، سر يې پر يوې څوکۍ ولګيد او له تندي يې وينه روانه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

څارنوال (ب) په خشکه وویل:
_اقرار وکه، تا هغه هلک ته لاس ور اچولی و.
هوټلي سرې لاړې تو کړې، څارنوال ته يې وکتل، شونډې يې وخوځېدې:
_نه، ما هيڅ نه دي کړي.
څارنوال تر ګرين ونيو، ورو يې وويل:
_تا زه نه يم پيژندلی، ما د ډېرو مجرمينو ژبه خلاصه کړېده، ته به اقرار کوې، ضرور.
هوټلي څه ونه ويل.
څارنوال ولاړ شو، د بند په سره او نمجنه کوټه کې يې څو ګامه واخيستل، ودر ېد، سرې ته يې وکتل، په کاوړ يې وويل:
_ته د بخښلو نه يې، تا جرم کړی، يو نه بخښونکی جرم، ته د لوند سپي غوندې د کرکې وړ يې، پوهېږې، ته به پانسي شې.
هوټلي ولړزيد. سره سا يې واخيسته، ورو يې ويل:
_راځه، يوه معامله سره وکړو.
څارنوال په حيرانۍ ورته وکتل.
د هوټلي شونډې وخوځېدې:
_زه يې پانسی، ته به کومه ګټه وکړې؟
څارنوال وويل:
_د مقصد خبره کوه !
_ګوره، د هلک دوسيه ترل شوېده، ټول په دې قانع دي چې هغه يخنۍ وژلی، ته دوه لکه اوغانۍ واخله او ما خوشې که.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د څارنوال سترګې رډې راوختې، ټيټ شو، هوټلي يې تر ګرين ونيو، په خشکه يې وويل:

ـ ته ماته رشوت راکوې؟

هوټلي وارخطا شو.

څارنوال يوه شېبه غلی و، بيا يې شاوخوا وکتل، د بند د کوټې ور پورې و، وروسته يې هو ټلي ته مخ ور واړاوه، دغه غوږ ته يې خوله ورنږدې کړه، ورو يې وويل:

ـ زه دومره احمق نه يم، پوره پنځه لکه!

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

د دلوې د میاشتې لومړی مازدیګر و چې اسمان سپینو وربڅو ونیو ، واوره پیل شوه او په لنډ وخت کې یې یوه لویشت پوټې سپین کړ. وریدا اورېده شوه. یوه ورځ، دوه ورځې، درې ورځې... تر دې دمه کلیوال ورته خوشاله وو ، واوره یې کاریزونو ته سره زر ګڼله، خو وروسته د بامونو پاکولو ستړي کړل، خلق یې تنګ شو او چې په څلورمه او پنځمه ورځ یې هم لمر ونه لید ، خدای (ج) ته یې د اوربښت د دریدو خواستونه شروع کړل.

واوره ډېره اوریدله، ما په خپله متر ورسره ونیو ، نوي سانتیوو ته رسیدله، څوک د باندې نه شو وتلی، ګشت وګام نه کېده ، ان د نږدې کلیو لارې هم بندې وې، نه پوله ښکاریدله او نه هم پټی، ټوله سیمه یو لاس، تکه سپینه وه. ځکه به نو د جومات تر څنګ اوږده کوټه له کلیوالو ډکه وه او د تاوخانې په تاوده ځای به ځای نه کیده.

ماشومان به هم په دې خونه کې سره راټول وو ، په جیبونو کې به یې له پرتو مردکیو ټکا ایسته او کله کله به یې له لویانو په پټه جفت او تاق کاوه.

په کلیوالو کې یو پردی سړی هم ښکاریده، دی یو ژېړ مازدیګر کلي ته راغی، شل د برش افغانۍ یې ټولې کړې، په جومات کې یې شپه شوه او کله چې سهار وختي د باندې ووت، واوره په شدت سره اوربدله.

بوډا د ناچارۍ له مخې په جومات کې پاتې شو، کلیوالو به ډوډۍ ورته راوړله، دی ډېر نه غړیده، غلی سړی و ، چورتونه به یې وهل، خو کله کله چې به د واورې بخرکي غټ شول، د ده سترګې به وځلېدې، په څېره کې به یې خوشالي راټوله شوه او له خړو شونډو به یې څو ځله د (شکر) کلمه راووته. په پېل کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

به د بوډا دا شکرونه په غوږونو ښه لګېدل، خو وروسته يې کليوالو ته دومره خوند نه ورکاوه او ځينو شوخو ځوانانو به لا ټوکې پسې کولې.
دوئ به په ټيټ غږ ويل "بوډا ته خدای ورکړه، په توده تاوخانه پروت دی، مفته ډوډۍ ور رسيږي، نو واورې ته به ولې نه وي خوشاله." بل به په ملنډو ورغبرګه کړه: "څه يې کوې! ځمکې به يې ډېرې وي".. ماشومانو هم "د واورې سړی " نوم پرې کېښود.دوئ به بوډا ته اشاره کوله، له نوي نوم نه به يې خوند اخيست او پټ پټ به يې خندل.
په پنځم سهار واوره ودرېده، کليوال بامونو ته وروختل او د درېيم ځل لپاره يې واوره واچوله، خو کله چې ستړي ستومانه جومات ته راغلل، اوربښت بيا پېل وکړ. بوډا تاويدونکو سپينو بخرکو ته وکتل، په خوند يې وويل:
_مه کوه! مه کوه چې اووري!
دې خبرې ځينو ستړو کليوالو ته خوند ور نه کړ، يو ځوان بې حوصلې شو او په خشکه يې وويل:
_ کاکا! څه دې پکې ليدلي دي، کرار پروت يې، دا ځل به دې يوه بام ته ور وخېژوم، بيا به دا خبره ونه کړې.
يوه بل په ملنډو ورغږ کړ:
_ څه يې کوې ، ځمکې به يې ډېرې وي، د وچکالۍ غم ورسره دی.
په دې خبره ځو ځوانانو وخندل.
بوډا يوه شېبه غلی و، مايې سترګو ته وکتل، اوښکې پکې رغړېدلې، وروسته يې يوې ترخې خندا شونډې سره وېرې کړې، ورو يې وويل:
_بچيانو! زه نه ځمکه لرم، نه کور او نه هم کوم خپل پردی. اوياوو کلونو ته رسيدلی يم، ځکه نو د واورو د اچولو تمه هم مه را ته کوئ، وچکالۍ ته هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دومره زړه نه خورم،خدای مهربانه دی، له لوږې به نه مرو ،خو زه دا سپین بخرکي د بل څه لپاره غواړم.
بوډا غلی شو، کلیوالو ته یې وکتل،هغوئ حیراني سترګې ورته نیولي وې، بیرته یې سر وځړید ، یوه سړه ساه یې وایسته، په خوابدي غږ یې وویل:
ـ تېر ژمی واوره کمه اووریده، یوائې یوه میاشت پرته وه، خو بیا هم ښه و، د کلیو لارې بندې وې، تګ راتګ نه کېده، پښه یې نیوله، د موټرو، موټرسایکلو او ټانکونو سینې یې راګرځولې، کراره کراري وه، خو کله چې واوره ولاړه او لارې تورې شوې، ګولۍ اووریدې، زما ځوان زوی یې را وویشت او وینو یې د دیوال سیوري ته پرته واوره سره کړه. د واورې اوریدو ته مه خپه کیږئ، دعا وکړئ چې ډېره ووریږي، هومره چې لارې د ډېر وخت لپاره بندې کړي، ژر ویلې نه شي او څو ورځې د وینو د تویدلو مخه ونیسي.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خیر کار

د ورځپاڼې مدیر راته وویل:
ـد دفتر بودیجه کمه ده، غواړو چې څو تنه اضافه بست کړو، خو ته وروستی چانس لرې، دا یو امتحان وګڼه، که دې زموږ په خوښه مرکه راوړه، کار ته دوام ورکولای شې.
چرت مې خټه شو، فکر په مخه کړم، په ښار کې مې د مرکې لپاره وړ څوک و نه موند، خپلې کوټې ته لاړم، یوه ملګري ته مې تیلیفون وکړ، ده یو داسې ځای راوښود چې شتمن خلک ډېر پکې پیدا کېدل. ما هم بکس وتاړه، سهار وختې په موټر کې کېناستم او ماسپښین قضا ته کلي ځای ته ورسېدم.
په یوه مساپرخانه کې مې کوټه ونیوله، بېرته لاندې راکوز شوم، د ولسوالۍ په بازار کې وګرځېدم، خړ دوکانونه وو او خلک کم ښکارېدل، څنګ ته یو لنډکروزر موټر ولاړ و، ور وګرځېدم، موټروان غټه لونګۍ تړلې وه، ښغ په ښغه مې وپوښتل:
ـداسې څوک مې په کار دی چې د خیر یو کار یې کړی وي.
سړي په حیرانۍ راته وکتل، ورو یې وویل:
ـسپین وغږېږه، مطلب دې څه دی؟
ـمانا داچې یا یې کوم پل جوړ کړی وي، یا یې کوم مکتب یا هم کلینیک ته ځمکه ورکړې وي، یا یې د خلکو لپاره د پاکو اوبو غم خوړلی وي او یا یې کوم بل داسې کار کړی وي چې عامو خلکو ته یې ګټه رسېدلې وي.
سړی یوه شیبه فکر په مخه کړ، بیا یې د یوه کلي نوم واخیست، ویې ویل چې هلته یوې موسسې یو مکتب جوړ کړیدی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خبره کې ورولوېدم:
_موسسې پرېږده، عامو خلکو څه کړېدي؟
نېغ يې راته وکتل، تندی يې تريو شو او په خشکه يې وويل:
_لېونی خو به نه يې؟
خوله مې خبرو ته جوړوله چې موټر حرکت وکړ.
يوه شپه و درېدم، بيا د خوراکي موادو د خرڅولو يوه دوکان ته ور ننوتم، دوکاندار پيسې شميرلې، له سلام وروسته مې خپله کڅوړه ورته تېره کړه، برګ يې راته وکتل او ويې ويل:
_حکومت څه بلا وهلی چې په خلکو يې جوړوي، ځه بابا له کاره مې مه باسه.
نااميده مسافرخانې ته راستون شوم.
يوه شپه مې پخپله کوټه کې سر ولګاوه، د ماښام له لمانځه وروسته ډوډۍ ته ورکښته شوم، په هوټل کې ګڼه ګوڼه وه، خلک د يوه شل، دېرش متره غوړ او خيرن دسترخوان دواړو خواوو ته ناست وو، چا ډوډۍ خوړه، چا د کباب فرمايش ورکاوه او ځينو نورو قابلي پلو غوښت. يو اځي څلورو سپين ږيرو ته د ښوروا کاسې اېښې وې، دوئ خوشاله ښکارېدل، د خوراک په وخت يې خبرې سره کولې او له غږېدا څخه يې پوه شوم چې حج ته روان دي.
زه هم دوئ ته نږدې په يوه خالي ځای کې کښناستم، ورېجې مې راوغوښتې، د ډوډۍ له خوړلو وروسته سپين ږيرو ته ورنږدې شوم، د طبعي خلک راته وابسېدل، و مې ويل:
_زه په داسې چا پسې ګرځم چې د خير يو کار يې کړی وي.
يوه وويل:
_څه يې کوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـغوارم چې د اخبار لپاره مرکه ورسره وکړم، د دفتر مشر شرط راته ایښی، که مې داسې څوک وموندل خپل کار ته دوام ورکولای شم، که نه شړي مې.

د خندا غړ پورته شو، څلورو واړو ښه شیبه و خندل، وروسته یوه له نصوارو په ډکه خوله وویل:

ـبېکاره دې بولم.

یوه بل له خپلې خولې ساختګي غاښونه راو ایستل، د څادر پیڅکه یې پرې تېره کړه، بېرته یې د وریو پر سر کېښنودل، ورو یې وویل:

ـهسې ځان مه پازابوه، که زما منې، لاړ شه او په کوم بل کار پسې وګرځه.

مخ مې ور واړاوه:

ـ خو ما اورېدلي چې په دې ځای کې ډېر آباد خلک اوسي، زیاتره یې په بهر کې دي او ښه عاید لري.

ـ ته سم وایې، زما خپله درې زامن په خارج کې دي، د الله فضل دی،کار یې جوړ دی، دوکانونه لري، خو هرڅه چې وي، پخپله یې پیداکړیدي، زحمت یې ایستلی، خلک په بلا وهي، څه یې کوي؟ هه!

زه غلی شوم، دوئ یوه شیبه د حج د ثوابونو په اړه خبرې وکړې، وروسته لمانځه ته روا ن شول.

خواشینی وم، تمه مې ختلې وه، خپل کار مې له لاسه وتلی راته ښکاربده، خو وروسته مې یو سړی تر څنګ کېناست، له رنګه تور و ، په غاښونو کې یې خلی واهه، ورو یې وویل:

ـما ستاسو خبرې واورېدې، زه خپله ددې ځای یم، خو د سورلیو موټر لرم، ډېر وطنونه مې لیدلي دي، داسې سړی دلته نه شې موندلی.

په حیرانۍ مې وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـولې ! په ټوله سيمه کې داسې څوک نشته چې نورو ته يې خير ور رسيدلی وي؟ دلته خو پيسه داره خلک ډېر دي.
سړي هوټلي ته ورغږ کړل ! ماته يې وکتل، ورو يې وويل:
ـچای درته راوغواړم؟
ـهو
ـشين که تور؟
ـفرق يې نشته
هوټلي ته يې مخ ور واړاوه، چيغه يې کړه !
ـدوې شنې
ورو سته يې راته وکتل، ورو يې وويل:
ـپه دې خبرو پسې مه ګرځه، ما درته وويل، که په ټول ولايت کې وګرځې داسې څوک به ونه مومې.
سړی غلی شو، د سدرۍ (واسکټ) جيب ته يې لاس کړ، سګرټ يې راو ايستل، قوطی يې راته ونيو او ويې ويل:
ـسګرټ؟
د سر په اشاره مې پوه کړ چې نه يې څکوم.
ده يوه سګريټ ته د اورلګيت دانه ونيوله، له خولې يې سپين لوګی ووت او ويې ويل:
ـ پښتانه چې شتمن شي دوه کاره کوي، دوهم واده او بدي، يوه بله به درته وکم، هر يو يې دوه درې موټره لري، نور خير يې ونه رسيد، خوکليو ته غزيدلي ټول سړکونه يې خراب کړل.
خواشيني مې نوره هم ډيره شوه، فکر په مخه کړم، د سړي په غږ مې جټکه وخوړه، ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په یاد مې شو ، تېر منی مې یوه ځای ته مساپر یوړل، په یوه کور کې مې شپه شوه، د کور خاوند د خپل یوه کلیوال صفت راته کاوه، ویل یې چې د خیر سړی دی، د ثواب لپاره یې یوه ژوره څاه کیندلې، ټول کلیوال اوبه ورنه وړي.

په زړه کې مې خوشالي راټوله شوه.

موټروان وویل:

ـخو ځای یې لیرې دی، بل ولایت ته به پسې ځې، شپږ ساعته مزل غواړي.

په بیړه مې وویل:

ـپروا نه کوي، ته یې ادرس راکه.

ادرس مې ولیکه، له سړي مې مننه وکړه او خپلې کوټې ته لاړم.

د شپې تر ناوخته ویښ وم، د خوشالۍ له لاسه خوب نه راته او ځان مې ببرته په دفتر کې لید.

سهار وختي د موټړو اډې ته لاړم، ټوله ورځ مو په سترو لارو مزل وکړ او غرمه د ولایت په مرکز کې له موټره کښته شوم. تر کلي مې دربست موټر ونیو، کله چې ټاکلي ځای ته ورسیدم، د کلي نیمايي اوسیدونکو د څښاک د اوبو د نه درلودلو له امله کډه کړې وه. حیران شوم، په پوښتنه مې ژوره څاه وموندله،خو د واټرپمپ کوټې ته غټ کولپ ورلویدلی و. چا راته وویل چې په دې کلي کې ټول خپل سره پراته دي، درې میاشتې مخکې د څاه خاوند له خپلو تربرونو سره په یوه کوچنۍ خبره وخوړل، له هماغه راهیسې یې ماشین ته کلپ وراچولی او هیچاته اوبه نه ورکوي.

حیران وم چې څه وکړم، خواشینی وم، سترګې مې ډکې ډکې کیدې، خو نه پوهیدم چې دا خپګان مې د خپلو خلکو او وطن د بدبختۍ له لاسه و، که مې خپل کار په خطر کې لید.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېله

اووه کلنۍ نجلۍ کېلو ته وکتل، له خونده ډکې ورته ښکاره شوې، خپل نیکه ته يې سترګې ور واړولې، هغه د کراچۍ (ریړۍ) پر یوه څنډه ناست و، پېښې يې ځړېدلې وې او خپلو پلاستیکي شکېدلو چوټو (څپلیو) ته يې کتل. نجلۍ ورو یوې کېلې ته لاس ور وغځاوه، خو په خیرنو ګوتو يې یوه نرۍ لښته ولګېده او په بېړه يې لاس ور ټول کړ.
بوډا چیغه کړه !
ـ مه !!!
نجلۍ مخ واړاوه، ګنې ګوښې ته يې وکتل، خلک یوې او بلې خوا ته روان وو، یوه ماشوم آیسکریم ته ژبه را ایستلې وه او په خوند يې څاټه.
بیا يې ترځنګ یوې بلې کراچۍ ته وکتل، له کېلو ډکه وه او د یوې غټې کېلې پر یوه تور ځای یوه بمبره (غومبسه) ښکارېدله. نجلۍ له ځان سره وویل:
ـ کاشکې چې بمبره وای !
دا وخت يې د خپل نیکه غږ واورېد:
ـ ګوره بچو ! دا کېلې د خرڅلاو لپاره دي، که يې په خپله وخورو، په تاوان کې به روان یو.
نجلۍ بوډا ته وکتل، مخ يې له ننوتو ګونځو ډک و، سترګو يې چخړې را ایستلې وې او په زنه پورې يې څو تاره سپین وېښته ځړېدل.
نجلۍ په خوابدې غږ وویل:
ـ وږې یم !

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا يو سوړ اسويلی ويست، خوله يې خبرو ته جوړوله چې ترخنګ يې يو کړنګ شو. د تلې (ترازو) يوه پله لنډه را تاوه شوه، څو ځله په خپل ځان راوګرځيده او د سړک څنډې ته په يوه خوسا ډنډ کې ړنګه شوه. بوډا په بيړه خپلې پښې پر ځمکه ولګولې، په ټول قوت يې کراچۍ ټېله کړه، څنګ ته شو او پياده رو ته نږدې يې کراچۍ ودروله. نجلۍ هم په لاس کې نيولې څپلۍ بېرته په پښو کړې، يوه ترافيک ته يې اشاره وکړه، نيکه ته يې وکتل او په سترې غږ يې وويل:

ـ ده ولې په خلکو پسې لښته را اخيستې ده؟

د بوډا خړې شونډې وخوځيدې:

ـ ځکه چې کراچيو د موټرو لاره بنده کړېده.

ـ نو خلک ولې وهي، هاغه هلک ويني ! ژاړي، تله يې په اوبو کې پرته ده.

بوډا غلی و.

نجلۍ کېلو ته وکتل، په کوچنيو او مړاوو کېلو کې يې تر ټولو غټه کېله په نښه کړه، نيکه ته يې وکتل او په خواره خوله يې وويل:

ـ يوه کېله را واخلم !

بوډا غلی و.

نجلۍ څه ونه ويل، خو شيبه وروسته يې د نيکه پوست غږ واورېد:

ـ قول ده، که مې دوه درجنه خرڅې کړې، يوه يې ستا.

نجلۍ کيڼ لور ته وکتل، نورو ميوو پلورونکو چيغې وهلې او په لوړ غږ يې روان خلک د ميوو اخيستلو ته وربلل.

نجلۍ خپل نيکه ته وکتل او ورو يې وويل:

ـ ته ولې چيغې نه وهې !

بوډا چيغه کړه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـکېلې وا خلئ، کېلې ! ارزانه شوې، درجن په څلوېښت اوغانۍ !
دا وخت ټوخي وا خیست او غلی شو.
نجلۍ وپوښتل:
ـڅلوېښت اوغانۍ ډېرې روپۍ دي؟
بوډا هغې ته وکتل:
ـهو، بچو ! د پنځو ډوډیو بیه ده.
ـنو دا کېلې به په دومرو ډېرو روپو خرڅې شي؟
بوډا یوه فاتحانه موسکا وکړه، یوې او بلې خوا ته یې وکتل، په ټیټ غږ یې وویل:
ـاصلې بیه یې دیرش اوغانۍ ده، که درجن پنځه ویشت راته جوړې کړي، بیا هم په ګټه کې یو، خو ګوره بچو ! دا تجارت دی، بیه به ورو ورو را ټیټوو.
داوخت یو تنکی ځوان د کراچۍ ترڅنګ ودرېد. د نجلۍ سترګې وځلېدې، ځوان د کېلو بیه وپوښتله، بوډا په بیړه وویل:
ـڅلوېښت اوغانۍ.
ځوان روان شو.
بوډا پسې ناره کړه !
ـپنځه دېرش ! راشه ! دېرش. خو ځوان یوې بلې کراچۍ ته ودرید او شېبه وروسته یې پلاستیکي کڅوړه له کېلو ډکه کړه.
د نجلۍ په تندي کې یوه نرۍ ګونځه پیدا شوه. د کېلو پلورونکي ته یې په کرکه وکتل. هغه پیسې شمېرلې او تندی یې ورین ښکارېده.
نجلۍ یو غږ واورید:
ـدرجن په څو دی؟
مخکې تر دې چې بوډا خوله خبرو ته جوړه کړي، نجلۍ په بیړه وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ پنځه ویشت.

بوډا هغې ته وکتل، په سترګو کې یې غوسه ښکارېدله، خو په خوله یې څه را نه وړل.

سړي د یوې پلاستیکي کڅوړې غوښتنه وکړه.

بوډا د خواست په ژبه وویل:

ـ لویه که وړه؟

ـ چې دوه درجنه پکې ځای شي.

د نجلۍ سترګې وځلیدې، په بېړه یې کېلو ته وکتل، مخکې په ننبه کړې کېله یې ور واخیسته، بوډا څه و نه ویل، سړي د کېلو په شمیرلو بوخت و چې یوه په عمر پخه ښځه یې تر څنګ ودرېده. هغې په غوسه وویل:

ـ څه کوې ! دا هم کیلې دي ! میلمنو ته مې شرموې که څه !

سړي کیلې په خپل ځای کېښودې او له ښځې سره یو ځای روان شو. بوډا نجلۍ ته وکتل، د هغې خوله ډکه وه، سترګې یې نه رپیدې او په وېره یې خپل نیکه ته کتل.

بوډا یوه شېبه غلی و، بیا یې شونډې یوې خوږې موسکا سره وېږې کړې او په مینه یې د نجلۍ پر خړو او خیرنو ویښتو لاس تېر کړ.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوسپنه

موټر ودرېد ، مسافر کښته شول، تر بس را تاو شوم، موټروان پنچر ټایر ته کتل. شاوخوا مې سترګې وغړولې، سپېره دښته وه، شمال لور ته خړ غرونه پراته وو ، په لمنو کې یې خام کورونه خوځېدل، حرکت یې درلود او داسې ښکارېدل لکه په هوا کې چې ولاړ وي.

ګرمي ډېره وه، له ځمکې تاو پورته کېده او سړک ته نږدې سپاندې په دوړو سپېرې وې.

شل- یو نیم شل ګامه لیرې، د سړک د تورې لیکې پر غاړه درې خړې کوټې ولاړې وې، څو مسافر هغې خواته روان وو ، زه هم ورسره ملګری شوم، په دې خړو کوټو کې خوراکي مواد خرڅېدل، یوه دوکان ته ورننوتم، یو بوتل اوبه مې واخیستې، هوا دېه وه، بېرته د باندې ووتم، د ماشومانو خنداوې مې واورېدې، تر دوکان راتاو شوم، دوه واړه ماشومان د دېوال سیورې ته ناست ول، دوئ هندوانه خوړه او تر ځنګ یې په ډېران کې یوې تورې خرې خوله وهله...ماشومانو ته مې وکتل، یو هلک و او بله هم نجلۍ، دواړه خیرن وو ، څپولې ویښته یې درلودل او په سپېرو څېرو کې یې تر خولو را تاو شوې لنډې لیکې ښکارېدلې.

دواړو په خپلو تېرو نوکانو هندوانه جلا کوله، کله چې به یې لاسونه خولو ته کړل، له خیرنو ګوتو به یې سرې اوبه وڅڅیدې. وروسته یې په هندوانه جنګ شو، هلک د نجلۍ څنو ته لاس ورواچاوه، هغې چیغه کړه، پر ځمکه یې ګوتې وتپولې، یوه وړه تیږه په ګوتو ورغله، هلک د هغې څنې پرېښودې، سر یې ټیټ کړ او تیږه زما پر ورانه ولګېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه غلي شول.

ومې ویل:

_ولې جنګ کوئ؟

سرونه يې وځړېدل، يوه شېبه غلي ول، وروسته ببرته د هندوانې په خوړلو بوخت شول.

خرې ته مې وکتل، له خولې تبرې او سپنې راوتلې وې.

د هلک له کاوړه ډک غږ مې واورېد !

_سوکه سوکه يې خوره !

سترګې مې ورواړولې، نجلۍ ته يې برګ برګ کتل. ..له هلک نه مې وپوښتل:

_دا دې څه ده؟

پرته له دې چې راته وګوري، شونډې يې وخوځېدې:

_خور

_نو بيا يې ولې وهې؟

کوم ځواب مې وانه ورېد.

و مې ویل:

_چېرته اوسی؟

نجلۍ د غره لمنو ته اشاره وکړه.

ومې پوښتل:

_نو دلته څه کوئ؟

نجلۍ خرې ته وکتل، په وړه ژبه يې وويل:

_اوسپنې مو راوړې، خرڅوو يې.

خرې ته ورنږدې شوم، څولۍ د مرميو له پوچکو، تبرو چرو او د چاودلو راکټونو له کرېو ورېو اوسپنو ډکه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې ويل:

ـدا مو له كومه كړې؟

دواړو يوبل ته وكتل، هلك وويل:

ـڅو ورځې مخكې د حسن خېلو په كلي كې جنګ و، دا مو له هغه ځايه راټولې كړې.

نجلۍ په خبره كې ورولويده:

ـدرواغ مه وايه! دا خو مو د ابو له كلا راوړې.

ومې ويل:

ـله هرځايه چې وي، خو د دارنګه اوسپنو ټولول خطرناكه دي، كيداى شي كوم ماين يا روغه مرمۍ پكې وي.

دواړه يوبل ته موسك شول، د هلك شونډې وخوځيدې:

ـمونږ يې پېژنو، دا ډېر وخت كيږي چې دا كار كوو.

په حيرانۍ مې وپوښتل:

ـډېر وخت!

هلك د غره په لمنو كې پرتو كليو ته اشاره وكړه، په خوند يې وويل:

ـهلته هر وخت جنګونه وي، طيارې راځي، بمباركوي، ټول كلي له اوسپنو ډك دي، كه سل خرې ورنه باركړې ام نه خلاصيږي.

يو ځل مې بيا اوسپنو ته وكتل، يوه تېره چره په وچو وينو سره وه، په حيرانۍ مې وويل:

ـدا مو له كومه كړه؟

د هلك غږ مې واوريد:

ـد يوه پسه په ورانه كې بنده وه.

نجلۍ په خشكه وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدرواغ وايي ! د يوې ښځې له نسه يې راوابسته، هغه مړه وه.
بدن مې زېږ شو ، يو دروند غږ مې واورېد ، دوه ټيټې هليکوپترې مو پر سر تېرې شوې، ماشومانو په ځير ځير پسې کتل، هليکوپترې د غره خواته ګړندۍ روانې وې، موټروان هارنونه وهل.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوږد فکر

حیران شوم. زما ملګري دوهمه کوژده کړې وه. کله چې مې له دوو کلونو وروسته دهغه دکور د دروازې څنګېر وشرنګاوه، ده کلکه غېږ راکړه. بیا یې لاس نیولی کور ته بوتلم. پر یوه پلاستیکي فرش تېر شوم. پر زړه توشکه کېناستم او ملګری مې له کوټې ووت. خو شېبه وروسته څلور ماشومان له څو مچانو سره یوځای کوټې ته راننوتل. دوئ په ونه کې دومره توپیر نه سره درلود. له رنګه هم سره ورته وو. ټول خوار، ډنګر او خیرن ښکارېدل. دیوه پزه بهېدلې وه. دوهم پرتوګ نه و اغوستی. د دریم غاړه او غوږونه له سرو دانو ډک وو او دڅلورم په غاړه هم څو پېیلي ژېړ پیاز را ځړېدل.
دوئ ټول زما تر څنګ کېناستل. لومړی یو څه ارامه وو، خو وروسته یې خوځیدا ډېره شوه. بیا پر ما راټول شول. یوه مې لاسي بکس ته لاس ور وغځاوه. بل مې دکورتۍ په جیب را اخته شو او نورو دوو هم هڅه کوله چې ګړی رانه خلاصه کړي.
ما خپل جېبونه سره راټول کړل. څو ځله مې کوچني کوچني لاسونه پورې وهل او بیا مې تندی ورته تریو کړ، خو ددوئ تمه نه رانه خته.
زړه مې په تنګ و، بیا مې خپل جېبونه ولټول. څو د نخود دانې مې وموندلې. کله چې مې له جېب نه لاس را ویست، لاس ته مې په هوا کې لاسونه را ولوېدل.
چاره نه وه. نخود مې په غولي تیت کړل، دوئ هم په بېړه حمله پرې وکړه. یو په څو دانو ورپرېوت. بل تر خیرنو څنو ونیو. او دوو نورو هم په بېړه بېړه لیرې لوېدلې دانې خپلو خولو ته اچولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کوټه کې یو شور و. چا ژړل... چا دبل پر مخ نوکراغې لګولې او بل هم هڅه کوله چې ډېرې دانې ترخپل ټټر لاندې کړې.

دې ننداری ډېر وخت دوام ونه کړ. کله چې زما ملګرې په وره کې ښکاره شو، دهغه یوې چیغې ماشومان غلي کړل:

ـ ووځئ دسوډر زامنو !

ماشومانو منډه کړه او له کوټې ووتل. ملګري مې زما ترمخ یوه توره چاېجوشه کېښوده. د پیالو د ډکولو پر مهال یې په خندا وویل:

ـ باد له ډېره وخته !

ما وخندل:

ـ څنګه یې کیې؟ ښاري ژوند دی. مصروفیتونه ډېر دي. اوس مې هم ترور ناروغه ده. باد له دوو کلونو دهغې د پوښتنې لپاره کلي ته راغلم.

په خبره کې راولوېد:

ـ او فکر دې وکړ چې راځه، له زاړه یاره دې هم یو احوال واخله.

ومې خندل:

ـ همداسې ده.

یوه شېبه غلی وم، خو بیا مې په خندا وویل:

ـ وه هلکه ! دوهم واده ته دې څنګه زړه ښه کړ؟

ده یو سوړ اسویلی ویست:

ـ څه یې کیې، مجبوري ده، که نه اوس مې هم ځمکه ورته وپلورله.

حیران شوم:

ـ څه مجبوري؟

په خواشینۍ یې وویل:

ـ کډه مې ناروغه ده، نور ماشومان نه شي راوړلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوله مې وازه پاتې شوه:
ـڅه کيې ظالمه ! په پنځو کلونو کې خدای څلور ماشومان درکړل. نور څه غواړې؟ !
ده وخندل. ژېړ غاښونه يې ښکاره شول او خړې شونډې يې وخوځېدې:
ـزوروره ! خدای دې د سړو کمی نه راولي.
ومې ويل:
ـولې؟ همدا څلور زامن دې بس نه دي؟ دوئ سم وروزه، مکتب ورباندې ووايه او د کار خلک ورنه جوړ که.
خندا يې زور ونيو:
ـته هم اجبې خبرې کوې. په تربرونو کې له سړو پرته ژوند نه شي کيدای. څلور تنه به نو څه وکړي؟
حيرانتيا مې لا پسې ډېره شوه. ده له چايو يو غوړپ وکړ او زياته يې کړه:
ـډېر جنجالونه مې تر مخ پراته دي.
په حيرانتيا مې وپوښتل:
ـڅه جنجالونه؟ اوس خو دادی ارام ژوند لرې او بيا د جنجالونو يې له ډېر اولاد سره څه؟ ډېر ماشومان خو لا ډېر جنجالونه لري.
داخل يې په زوره وخندل. په اوږه يې لاس راکېښود او هماغسې يې په خندا کې وويل:
ـای ساده ګله ! دعا کوه چې خدای نور زامن راکړي، ډېرې دعوې مې مخې ته پرتې دي.
يوه شېبه غلی شو. پټکی يې له سره ليرې کړ. په خپلو تورو څنو کې يې ګوتې تېرې کړې او په جدي لهجه يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_که خدای کول، لومړی به د حاجي بازو ملا ورماتوم. دی په خپلو چخړنو زامنو ډېر غره دی. بیا به دکلي میراو دکاریزه په اوبو کې منډم، ډېره ژبه وهي. وروسته به له ملک سره حساب کتاب کوم، ځمکه یې مفته رانه واخیسته او بیا به ټول کلي ته وایم چې اوس مو نو لاس خلاص او توره مو تېره.

ملګري مې له وروستۍ خبرې سره په ملا یو دروند سوک راکړ او په خندا یې وویل:

_تل اوږد فکر وهه ! چې سري مې ډیر وي، بیا به کوم د نر زوی زما مخې ته ودرېږي؟ هه ! !

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

قاتل

((يو قاتل په اعدام محکوم شو !))
دا عنوان د ورځپاڼې په لومړي مخ کې لیکلی و.
نوره لیکنه مې ولوسته:
((تېره میاشت یوه بېسواده کلیوال د ښار مشهور ډاکټر ...پر سګرټ دانۍ وویشت، ډاکټر پر سر ولګېد ، ځای پر ځای یې ساه ورکړه، قاتل له مقاومته پرته پولیسو ونیو ، پرون یوې محکمې د پانسي حکم ورته واوراوه.))
ورځپاڼه مې پر مېز کېښوده، له ځان سره مې وویل:
_آفرین ! دې ته وايي عدالت، دا وحشي باید خپله سزا وويني !
نور مې سر پسې ونه ګرځاوه, ورې وم، کانتین ته لاړم، دیوه برګر فرمایش مې ورکړ، تیارېدا یې دوه_ درې دقیقې وخت غوښت، ماتله شوم، ملګری مې مخامخ پر څوکۍ راته کېناست، چپس یې راوغوښتل، ورځپاڼه یې پر میز وغوړوله، ماته یې وکتل، ورو یې وویل:
دا خبر دې لوستی دی؟
سترګې مې ورواړوولې، ګوته یې پر هماغه عنوان ايښې وه:
((یو قاتل په اعدام محکوم شو !))
ورو مې وویل:
_هو ! عدالت باید همداسې وي ! !
دی یوه شېبه غلی و، وروسته یې شونډې وخوځېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور يې راغلی و، ويل يې چې وکالت يې په غاړه واخلم ! دوی دبلې محکمې غوښتنه کړې !

يوه هلک د اخبار په کاغذ کې تاو شوی برګر راته ونيو. خوند يې بد نه و، خو ترشي يې ډېره پکې اچولې وه.

په ډکه خوله مې وويل:

_نو څه ته ګورې؟

ملګري مې اوږې پورته واچولې، شونډې يې وخوځېدې:

_نه شم کولای !

ومې خندل:

_غوړه ګوله نه ده، که څنګه؟

ويې ويل:

_نه ! ښې پيسې راکوي، خو وخت نه لرم، درې دوسيې راته پرتې دي !

داوخت يې ناره کړه !

_چپس نه شول، د غوايي غوښه شوه !

د هلک غږ مې واورېد:

_دا دی له کړايي مې راويستل !

ملګري مې سر وخوځاوه، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:

_په دې ورځو کې کومه دوسيه پرمخ وړې؟

ځواب مې ورکړ:

_هيڅ ! بېکاره يم !

ويې ويل:

_نو څه ته ګورې ! دا دوسيه ته واخله !

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه وړاندیز مې خوښ شو ، دقاتل دوروړد مبایل شمېره مې ورنه واخیسته، برګر مې وخوړ او په بېړه پورته دفتر ته وختم.

❀ ❀ ❀

په یوه اوږد او تنګ دهلېز کې په یوه عسکر پسې روان وم، دواړو خواوو ته نمجن سمیټي دیوالونه وو ، سوړ بوی ترې لټېده...عسکر ښي لورته وګرځېد ، په هغه پسې مې ګړندي ګامونه واخیستل... زینې ښکته شوې وې، لاندې ځوړ شوم، تپه تیاره وه، د عسکري بوټونو په ټکا پسې تلم، د یوې درنې دروازې د خلاصېدو غږ پورته شو ، عسکر وویل:

_دې خواته !

ور مخته شوم، یوه شېبه ودرېدم، سترګې مې له تیارې سره اشنا شوې، یوه وړه کوټه وه، کوچنۍ دریځه یې درلوده، په دریځه کې پنځه سیخونه ولاړ ول.

عسکر وویل:

_یو پاو وخت لرې !

له کوټې ووت، دروازه پورې شوه.

کونج ته مې وکتل، یو ه سړي تر ځان پټو تاو کړی و ، غولې ته یې وچې سترګې نیولې وې...

مخامخ ورته کېناستم، ورو مې وویل:

_زه وکیل یم، ما ستا له وړور سره خبرې وکړې، هغه غواړي چې ستا پر دوسیه له سره غور وشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماتله شوم، خوسړي کوم غبرګون ونه ښود، هماغسې ځړېدلی سر ناست و.

ورو مې وو یل:

_ګوره ! موږ دومره وخت نه لرو ! زه ستا وکیل یم، په محکمه کې باید له تا څخه دفاع وکړم، کېدای شي چې سزا دې راکښته شي، خو اول باید په خبره پوه شم، کیسه څه وه؟تا ولې ډاکټر وواژه؟

ښغ یې راته وکتل...پوخ ځوان و، سترګې یې پړسېدلې ښکارېدلې، ګڼه توره ږیره یې درلوده، لونګۍ یې تړلې وه.

ورو یې وویل:

_څه ګټه به وکي؟ ما...

په خبره کې ورولوېدم:

_دا قانون دی، ته د دوهمې او دریمې محکمې غوښتنه کولای شې، زه به هڅه وکړم چې د اعدام سزا دې په قید واوړي، پنځلس کاله، شل کاله، فرق نه کوي، ژوندی خو به یې !

ویې خندل، خو خندا یې ډېره ترخه وه.

حوصله مې سرته راغله، په کاوړ مې وویل:

_تا ولې د ښار مشهور ډاکتر وواژه؟

خندا یې زور ونیو، ښه شېبه یې وخندل، ما په حیرانۍ ورته کتل، سړی د اعصابو له خوا سم نه شو راته ښکاره، خو وروسته یو دم غلی شو،

ورو یې وویل:

_هغه قاتل و !

په حیرانۍ مې ورته وکتل، ومې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ته څه وايې؟ ! هغه د ښار مشهور ډاکټر و ، ښه نوم يې درلود ، په عزت ياد يده !

يوه شېبه يې راته وکتل، وروسته يې يودم وخندل، په ملنډو يې وويل:

ـ ځه وکيل صيب ! ځه ! زما غم مه کوه ! نه مې يې په کار !

دې سپکاوي خوند رانه کړ، په غوسه مې وويل:

ـ زه له ډېرو مجرمينو سره غرېدلى يم، خو ته په ټولوکې ناپوه يې، په خپل خير نه پوهېږې !

له دې سره ولاړ شوم، خو سرې د پطلانه تر پايڅې ونيولم، ورو يې وويل:

ـ کېنه ! دومره تيزي مه کوه !

کېناستم.

سړى يوه شېبه غلى و ، وروسته يې وويل:

ـ زه دهقان سړى يم، په چا مې کار نه درلود ، يوه ګوله وچه، لنده رارسيده، قناعت مې کاوه، له خپل ژونده راضي وم.

دوه مياشتې مخکې مې د ژني زوى په ګېډه درد شو ، اول يې درد کم و ، دومره سر مو پسې ونه ګرځاوه، خو وروسته يې له درده ټوپکې شروع کړې، مور يې باديان ورته وټکول، ، توده خښته يې پر نامه ورکېښوده، د کلي له ملا يې تاويز ورته راوړ، خو ګټه يې ونه کړه، هلک لټ په لټه اوښت، ټوله شپه ترې راګرځېدو ، مور يې ژړل، تر سهاره ويښ وو.

په سپېده چاود کې مو ګاونډيان خبر کړل، له بل کلي يې موټر راووست، هلک مو د ولسوالۍ بازار ته ورساوه، هلته يوائې يو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکترو ، د غاښونو ډاکتر، ویل یې چې د اپنډیسي علایم لري، باید ژر تر ژره ښار ته ورسول شي.
له هماغه موټر سره مې خبره خلاصه کړه، پاخه سړک ته وختو، پوره یو ساعت مو مزل وکړ، لمر نوی راختلی و چې ښارته راورسیدو، یه یوه درملتون کې مو د یوه تکړه ډاکټر پوښتنه وکړه، ادرس یې راکړ، هلک مو ډاکټر ته راورساوه.
سړی غلی شو، ما ورته وکتل، د دریڅې په تنته سپینه رڼا کې یې سترګې له اوښکو ډکې وې... وروسته یې پزه پورته کش کړه، ورو یې وویل:
هلک مو په یوه اوږده څوکۍ څملاوه، ډاکتر یې سرته ودرېد ، د هلک ګېډه یې څو ځله کېکاږله...وروسته یې د هغه له متې وینه واخیسته، پر کوچني کاغذ یې څه ولیکل، را یاده یې کړه چې وینه د معاینې له پاره لابراتوار ته یوسم !
هلته یې پوره پنځلس سوه اوغانۍ رانه یووړې، بېرته پورته وختم، ډاکتر نور ناروغان کتل، پاو وروسته نوبت راورسید، کاغذ مې ورکړ، سر یې وخوځاوه، ورو یې وویل:
_هلک اپنډکس دی.. باید ژر تر ژره عملیات شي.
بیا یې یو کاغذ راته ونیو، اوږد لیست و، ویې ویل چې دا سامان د عملیات له پاره دی،لاندې دواخانې ته ورشه !
په دواخانه کې یې یوه غټه پلاستیکي کڅوړه له ستنو، پختې، پلسترونواو... راته ډکه کړه، پاتې پیسې مې ورکړې، کله چې پورته وختم، ډاکتر بل کاغذ راته ونیو، کاغذ ته مې وکتل، په یوه ځای کې له دولسو سره درې ټکې لیکلي وو، نور پرې پوه نه شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر وویل:
ـ ته باید د عملیات له پاره دولس زره اوغانۍ تحویل کړې !
خوله مې وازه پاتې شوه، په بیړه مې خپل جېبونه ولټول، یو نیم سل اوغانۍ راسره پاتې وې.
په منډه د هلیز ته ووتم، هلک لټې په لټه اوښت، مور یې ژړل...
له مور سره راغلو دوو کلیوالو ته مې د پیسو وویل، دواړو جېبونو ته لاس کړ، یواځې دوه نیم زره اوغانۍ برابرې شوې.
بېرته ډاکټر ته ورغلم، ده یو ناروغ کوت... په خواره خوله مې وویل:
ـ ډاکټر صیب ! له مور سره یواځې دوه نیم زره اوغانۍ دي.
برګ یې راته وکتل
د خواست په ژبه مې وویل:
ـ خیر دی، ته عملیات شروع کړه ! زه به له کلي پیسې راوړم.
پرته له دې چې راته وګوري، ورو یې وویل:
ـ کاکا جانه ! دا شخصي کلینیک دی !
غوني مې زیږه شول، ډاکټر مې تر خرېلې زنې ونیو، هغه شاته شو، په خشکه یې وویل:
ـ ته ولې نه پوهیږې، دا شخصي روغتون دی، دلته هر څه په پیسو دي.
له دې سره یې ګړی ته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
ـ وخت نه لرم، که پیسې برابرولی شې، نو هلک به عملیات کړم، که نه بل ځای مې وعده ده، باید د یوه ناروغ لیدو ته ورشم !
د هلک چیغه مې واورېده... کېناستم، پښو ته ور ولوېدم، خو هغه یو ګام شاته شو، لاړ، خپله سپینه چپنه یې ویسته، بکس ته یې لاس کړ، ترمخ یې ودرېدم، په خواره خوله مې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـد خدای له پاره ! درې، څلور ساعته وروسته دې پیسې وغواړه، خو...
په خبره کې راولوېد:
ـ ته ولې نه پوهېږې ! وخت مه ضایع کوه ! لاړ شه او هلک یوه دولتي روغتون ته وسوه !
داوخت یو تیلیفون ورته راغی، له سلام وروسته یې یودم وخندل، په خبرو خبرو د ورسۍ خواته روان شو.
په بیره دهلیز ته ووتم، هلک ارام پروت و، سترګې یې سپینې راختلې وې، لنډه لنډه ساه یې وهله...
د ګاونډیانو په مرسته مو تر پښواو لاسو ونیو، پر زینو مو کښته کړ، هلک مو د موټر په شاتني سیټ کې پرېیست، په بیړه دواخانې ته ورغلم، د یوه نږدې دولتي روغتون ادرس یې راته ولیکه، د باندې را ووتم، تر موټر ګڼ کسان راتاو ول، ورغلم، مېرمن مې پر پاخه سړک پرته وه، له خولې یې سپین ځګونه توېدل، موټر ته مې وکتل، یوه ګاونډې زما د زوی ژامه ورتړله...پر سترګو مې تیاره راغله، ساه مې بنده بنده کېده، سر مې دروند و، منډه مې کړه، پر زینو وختم، ډاکتر له شیشې څخه د باندر کتل، په تیلیفون کې یې خبرې کولې، خندل یې...لړمون مې اور واخیست، د مېز پر سر یوه سګرټ دانۍ ایښې وه، لاس مې ور وغځاوه، درنه راته واېسېدله، فکر کوم چې له ډبرې جوړه وه، سګرټ دانۍ مې پورته کړه، ټول زور مې په ښي لاس کې راټول کړ، سګرټ داني د سړي پر ککرۍ ولګېده، اخ ته هم پاتې نه شو، سپینې سترګې راواوښت.
سړی غلی شو. ما ورته وکتل، له سترګو یې رڼې اوښکې روانې وې...وروسته یې سر پورته کړ، په ژړغوني غږ یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـقتلونه مختلف دي، څوک يې برالا وژني او څوک يې هم؟!!!
سړي يو دم وژړل او خبرې يې پرې شوې.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

وېره

ما ډېرې وېربدلي ځيرې لېدلي دي، خو کلونه ووتل، يوه ځېره مې لاتر اوسه له ذهنه نه وځي.
داپخوانۍ خبره ده، هغه وخت کوچنی وم، ډېر کوچينی، خو ښه مې په زړه دي، بدنۍ او چلمچي مې پورته کولای شوی، نېکه ته به ما لاسونه ور پريمينځل.
نيکه هډور سړی و، نه مې هېرېږي، چنګ برېتونه يې لرل، چونډاره کوچيانی کميس به يې اغوست او سپيني څڼې به يې له وربښمينې ژېړې لونګۍ راوتلې وې.
يو ماخوستن نيکه جومات ته ډوډۍ وغوښته، دا کومه نوې خبره نه وه، ده به ميلمنو ته په جومات کې ډوډۍ ورکوله. جومات د کلاه دروازې ته نږدې تر برج لاندې و، يوه اضافه خونه يې درلوده، دې ته به يې د سنتو ځای وايه، خو په اصل کې د کليوالو د ناستې کوټه وه، دوی به ترناوخته ناست ول، د ماخستن تر لمانځه وروسته به کورونو ته تلل.
په هغه ماخوستن ما ډوډۍ ورووړه، په زړه مې دي، د ښوروا يوه کاسه وه. کله چې کوټې ته ورننوتم، له نيکه سره يو ډنګر سړی ناست و، له عمره پوخ ښکارېده، مونډۍ ږيره يې درلوده او ګولې ته به يې خوله تر اندازې زياته خلاصوله.
دوئ تر ناوخته ناست ول، خبرې يې کولې او کله کله به يې خندل. له غږېدا پوه شوم چې سړی له ليرې راغلی او نيکه له پخوا پېژني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوئ ترډېره له يوې او بلې وغړېدل، بيا د دروازې کړپ شو، تره مې له بسترې سره کوټې ته راغی، ناڅاپه د میلمه خبرې پرې شوې، ما وروکتل، څېره يې نیولې وه، په وېره يې وويل:

_زه دلته نه شم وېدېدای.

نیکه په حیرانۍ ورته وکتل، د میلمه شونډې وخوځېدې:

_ته خو پوهېږې ! زه بدې لرم.

نیکه وخندل:

_هیڅ خبره نه ده، دلته په امن کې یې، درې شواروزه لار دې وهلې، بیا هم وېرېږې !

د سړي تندي ګونځې پيدا کړې، په خواره خوله يې وويل:

_د خدای له پاره ! ما ته په کلاه کې ځای جوړ که، بام دې وي، غوجله دې وي، خو دلته نه شم وېدېدای.

سړی یوه شېبه غلی شو، وروسته يې نیکه ته وکتل، د خواست په ژبه يې وويل:

_تا بدي نه ده لیدلې، که نه دا خبره دې نه کوله.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی

بوډا وويل:
ـ ته يې نه پېژنې ! د ملک تور لور ده، ما په پېغلتوب کې لېدلې وه، ښا ېست يې نوم درلود ، تورپېکۍ نومېده. پر هغې مين و.
يوې ښځې په بيړه پر خپل مخ پوړونۍ ورکش کړ، لېوني ته يې وکتل، په ډېران کې يې ګونډې وهلې وې، څپولي ږيره يې درلوده، ګرېږ يې شکيدلی و او له کثافاتو يې د سيروم کځوړې او پلاستيکي ستنې ور ټولولې.
د ښځې سترګې له اوښکو ډکې شوې، تر ډېره يې لېوني ته وکتل، بيا يې د ټکرۍ له کونجه بوډا ته سترګې ور واړولې، هغه دوه درې ګامه ليرې د يوه ځوان تر څنګ ناست و. وروسته يې په يوه تېرېدونکي سړي پسې ، چې سپينه چپنه يې اغوستې وه، چيغه کړه !
ـ ډاکټر صيب ! دا زموږ د خوارانو وار به کله را رسيږي؟ ټکنده غرمه دې کړه ! سړي کوم ځواب ور نه کړ.
بوډا په لوړ غږ وويل:
ـ مرداره مو کړه !
سړي په غوسه ور ته وکتل، څه يې و نه ويل او کلينيک ته ننوت.
د بوډا تر څنګ ناست ځوان وويل:
ـ سړی دې يوه روپۍ کړ.
بوډا څه ونه ويل ، له ځمکې يې يو خلکی ور پورته کړ او په خاورو کې د ليکو پر ايستلو بوخت شو.
د ځوان شونډې و خوځېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـښه ځواني يې ده.
د بوډا تندی تریو شو، په خشکه یې وویل:
ـخود نو ! د ورځې درې څلور شله مریضان ګوري، سل اوغانۍ فیس اخلي، لمر یې نه دی لېدلی، ته زموږ غوندي کولبه پرې و کړه. بیا یې ګوره چې د پالېز ډاروونکی ورنه جوړېږي که نه؟ !
ځوان په خبره کې ور ولوېد:
ـخه بابولاله وایې ! لیونی در یادوم، ته ورته وګوره، هډور ځوان دی.
ښځې بې اختیاره له خپل غوږ څخه وېښته لیرې کړل.
بوډا وویل:
ـاوس خو لکه لوټه خړ پړ ښکاري، که تا په ژېیتوب کې لېدلای وای، د ګوتې غمی و، غمی !
ځوان یوه شېبه غلی و، بیا یې د خپلي سدرۍ جیب ته لاس کړ، شنه پلاستیکي وړه کځوړه یې راوېسته، یوه چونډۍ نصوار یې تر ژبې لاندې کړل، ورو یې وویل:
ـنومره دې څوومه ده؟
د بوډا تندي ګونځې پیدا کړې:
ـنه پوهېږم، نوم یې ولیکه، خو وخت ډېر ووت.
وروسته یې دوو دریو نفرو ته اشاره وکړه، ورو یې وویل:
ـدوئ تر ما مخکې راغلي وو.
ځوان نصوار تو کړل، خاورې یې پرې واړولې، لیوني ته یې وکتل، ویې ویل:
ـته یې کیسه راته وکه !
بوډا یوه شېبه غلی شو، ښځې ږدې سترګې ورته نیولې وې، وروسته یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ درته و مې ویل چې د تور ملک په لور مین و ، پلار یې نه ورکوله،نجلۍ یې
د بل یوه په نامه کړه، دی هم لیونی شو ، بس !
ـنو مینه څوک لیونی کولای شي؟
ـنه پوهېږم، ورشه ! لیونی به درته ووایي !
دا وخت د کلینیک په دروازه کې یوه تن چیغه کړه !
ـد ملک تور لور، تورپیکۍ !
چا ځواب ور نه کړ.
سړي په لوړ غږ خپله خبره تکرار کړه !
ـد ملک تور لور تورپیکۍ !
دا وخت یوې اووه کلنې نجلۍ د ښځې او ږو ته څنګ ورکړ، ښځې ټکان وخوړ،
په بیړه یې ورته وکتل، نجلۍ وویل:
ـمورې ! نوم دې نه اورې ! نوبت دې دی.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

اولاد

کارغه په تنګه دره کې انګازې خورې کړې:
کاغ، کاغ، کاغ...
بېرته يې وزرې ولړزېدې، په خپلو ژېړو پښويې زور وکړ، له تېرې پرښې پورته شو، لاندې يې په دره کې د ولاړو کليوالو پر سر يوه دوره وخوړه او د يوې ونې په يوه وچ ښاخ کېناست:
کاغ، کاغ، کاغ...
ولاړو خلکو سترګې ور واړولې، يوه تيږې ته لاس کړ. کارغه والوت، خو بېرته لنډ راوګرځېد اويوه هسکه يې د ناستې لپاره غوره کړه. داسې ښکارېده، چې په خوړ کې يې د خوسا غوښې له بوی څخه تمه نه خته.
وروسته په ولاړو خلکو کې يوه منډه کړه، ځای په ځای ودرېد، په بيړه يې مول خلاص کړ او په دره کې د کانګو او استفراق غږ پورته شو.
خلکو يو بل ته وکتل، ټولو خپلې لونګۍ تر پزو تاو کړې وې، په سترګو کې يې له خواشينۍ سره سره، کرکه هم پرته وه
وروسته د درې په پورتني سر کې د ورو تيږو د ښوېدو غږ پورته شو، د خلکو غږې اوږدې شوې، يوه سړې منډې را وهلې... پټکی يې په غاړه کې ول ول پروت و او سپينه ږيره يې باد يوې خواته اړولې وه.
کله چې ډلې ته ور ورسېد، ځای پر ځای ودرېد، بيا يې څو لړزانده ګامونه واخيستل، لوخو پښو يې د خوړ په سپينو ورو تيږو دوينو سره تاپونه پرېښودل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا د یوه پړمخي پراته څوان سر ته ودرېد ، لینګي یې ولړځېدل او کله چې یې خوار ځنګنونه پر ورو تیرېو ولګېدل، د شنو مچانو بنګی شو. د بوډا چاودې او نرۍ ګوتې د سرې پر اوږه ولګېدې، هغه یې ستوني ستغ را واړاوه، په ځیر ځیر یې ورته وکتل، د سرې تور او ګاړګوتي ویښته سپیره وو، مخ یې شین او پړسیدلی ښکارېده او لوڅې تورې سترګې یې له ژېړو مېږیانو ډکې وې.
بوډا یوه شېبه په ځیر ځیر ورته وکتل. بیا پر پراته سرې ور پرېوت، د هغه مخ یې په ښکلولو ښکلولو لوند کړ او په تنګه دره کې یوه تېره کوکه تاو را تاو شوه !
_اه زویه ! اه زویه ! اه.....

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه شپې

تیلیفون وشرنګېد...
پر تخت پرتې څوانې ښځې سترګې رڼې کړې، د خوب د ګروپ په سره او تته رڼا کې یې د دیوالي ساعت ته وکتل، د شپې یوه بجه وه، کوچنې مېز ته ور وښوېده، ګوشی یې پورته کړه او په خوبولي غږ یې وویل:
_څوک یې؟
غوږ یې و تخنېد:
_اه !ګراني، زه یم.
ښځې یو اوږد اړږمی ویست، ورو یې وپوښتل:
_څنګه یې؟
_ښه یم، ګراني ! ما وبخښه، پوهېدم چې ویده یې، خو څه وکم، ډېره مې یاد بدې.
ښځې خبره ور پرې کړه !
_څه وخت راځې؟
مقابل لوري وویل:
_بس ! د طیارې ټکت مې اخیسی دی، د تجارت کارونه دي، که خدای کول، دربیمه به په کور کې یم.
ښځې یو سوړ اسویلی ویست، تندي یې ګونځې پیدا کړې، خوله یې خبرو ته جوړوله چې سړي وار ړومبی کړ:
_اه ! ګراني ! پوهیږې چې څومره درپسې خپه یم، اووه ورځې مې نه یې لیدلې، دا زما له پاره ډېر وخت دی، اه د زړه سره ! ژوند له تا پرته څومره تریخ دی، هو

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښتيا ! نن مې د سرو زرو يوه ښکلې غاړکۍ درته واخيسته، ډېره قيمتي ده، الماس پکې کار شويدي، ستا له سپينې نرۍ غاړې سره ډېره جوړه ده، يوه بله به درته وکم، ما زموږ راتلونکي ماشوم ته نوم خوښ کړيدی، ښکلی نوم دی، خوښ به دې شي، درته يې ووايم !

ښځه په خبره کې ور ولويده:

_ګرانه ! ستا روغتيا ته اندېښمنه شوم، ستړی به يې، ناوخته دی، اوس آرام وکه، سبا به سره غږېږو.

سړي په خوند وويل:

_دا دوه ساعته لټې په لټه اوړم، خو ستا پاکه او معصومه څېره مې تر سترګو سترګو کيږي، کله ويدېدی شم. پوهېږم، ته به هم تر ډېره زما په فکر کې وې، همدا سې نه ده؟ !

د ښځې شونډې و خوځېدې:

_همدا سې ده.

سړي وويل:

_ښه ګرانې، دادی ما ستا په ياد سترګې سره ور ورستې، په دې هيله چې په خوب کې دې ووينم، زما په اړه فکر مه کوه ! ښه شپه.

ښځې په بيړه ګوشی کېښوده، وروځې يې سره ورغلې، په خشکه يې وويل:

_احمقه ! ! !

د هغې ترڅنګ پراته ځوان ځنګ بدل کړ، پرته له دې چې سترګې رڼې کړې، شونډې يې وخوځيدې:

_څوک و؟

_خاوند مې، ويل يې چې درې ورځې وروسته درځم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان د هغې تر نرۍ، سپینې غاړې لاس تاو کړ، د ځان خواته یې ړنګه کړه، ورو یې وویل:
ـخوا مه بدوه ! دوه له خونده ډکې شپې خو لا پاتې دي.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د موږکانو پاچاهي

ځوان موږک وويل:
ـ پلاره ! د پنير دا ټوټه ډېره خوندوره ده.
زوړ موږک د پنير ټوټه ور واخيسته، تېره غاښونه يې پرې ټينګ کړل، اوږد وغځيد او بيا يې سر پورته نه شو.
د ځوان موږک کوچنۍ ګردې سترګې له اوښکو ډکې شوې، ښه شېبه يې وژړل، بيا يې پر خپله اوږده لکۍ کارتن وډباوه او شېبه وروسته څو نري موږکان په کاغذ کې له جوړ شوي کوچني سوري څخه کارتن ته ور ننوتل. ځوان موږک امر وکړ چې د ده د پلار پړسيدلی جسد له کارتن څخه وباسي او د جوارو د پټي په يوه کونج کې خاورې پرې واړوي.
په لنډه موده کې آوازه خپره شوه چې ځوان موږک خپل پلار وژلی، ده ته يې د پنير په ټوټه کې زهر ورکړي او د جوارو د پټي او سيدونکي موږکان يې د زاړه پاچا له ظلمه ژغورلي دي.
ځوان موږک امر وکړ چې د جوارو د پټي ټول اوسيدونکي موږکان دې لوی کارتن ته نږدې حاضر شي. د ده امر په لنډه موده کې پر ځای شو ، يوه چاغ موږک د پيپسي يو زنګ وهلی تيمي بوتل وټنګاوه او په لنډ وخت کې لوی او واړه موږکان تر کارتن را تاو شول. دوی ټول غلي، ډنګر، عاجزه او وېرېدلي ښکارېدل. ځوان موږک د کارتن سر ته وخوت او په لوړ غږ يې وويل:
ـ ما د جوارو د پټي د اوسيدونکو موږکانو لپاره يوه لويه قرباني ورکړه، خپل پلار مې ووژه او تاسو مې د هغه له ظلمه خلاص کړئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې هیسته به د ظلم په نوم څه نه وي، امرکوم چې د غوړو د لوی ټیم دروازه خلاصه او ټول بندي موږکان خوشي شي. هر څوک حق لري چې آزاد ژوند وکړي، خواړه ولري او ان که د پاچا په ورځنیو کارونو کې کومه نیمګړتیا ووینې، خپل غږ پورته کولای شي. زما لومړی ګام به دا وي چې نوي وزیران و ټاکم، مخلص وزیران، داسې چې له عادي موږکانو سره کوم توپیر ونه لري، ټول خپل غږ اوچت کړای شي او د جوارو د پټي له حاصلاتو څخه په سمه او منصفانه توګه ګټه واخلي.

خو د دې کار لپاره ستاسو مرستې ته اړتیا لرم، زما د پلار د واکمنۍ په مهال لوږه وه، د خوړو لپاره څه نه موندل کېدل. خپلمنځی جګړې وې او د جوارو ډنډر ورو ورو وچېدل، موږ به هڅه وکړو چې په ګډه دا پټی بیرته زرغون کړو او ټول د اسراتمند ژوند څښتنان شو، موږ د خپلو ګاونډیو نورو پټیو له اوسیدونکو موږکانو سره دوستانه اړیکې غواړو ، د دوئ کروندو ته په درنه سترګه ګورو او له دوئ څخه هم تمه لرو چې د جوارو د پټي د حدودو درناوی وکړي.

ځوان موږک د اتحاد، د پټي د بیا زرغونېدو او د بیان دا زادۍ په اړه اوږدې خبرې وکړې، د ده هرې خبرې ته به د جوارو د پټي اوسیدونکو موږکانو دخوشالۍ په بڼه خپلې لکۍ خوځولې او ژوندی دې وي ځوان پاچا، د ظلم اوتیارې دوره نوره تیره شوه، موږ د خپل پټي ابادي غواړو او داسې نور شعارونه ورکول کېدل.

د ځوان پاچا لومړنی کار د دریو نویو وزیرانو انتخابول وو، ده هغه وزیران وټاکل چې د ده له پلاره یې بڼه خوله نه وهله.

د پاچاهۍ په دوهمه ورځ یې په کارتن کې پروړه هواره کړه او کارتن یې د مهمو جلسو لپاره غوره ځای وګاڼه. د غوړو له ټیم څخه هم هغه موږکان خو شي شول

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د ده د پلار د واکمنی پر مهال د جوارو له پټي څخه د غلا، له پاچا سره د مخالفت او د نورو موږکانو د ځورولو په تورونو نېول شوي وو.
د جوارو د پټي موږکان خوشاله ښکارېدل، دوئ د زوړ پاچا له ظلمه خلاص شوي وو او خپله راتلونکي یې ښه لیدله.
ځوان پاچا هم تمه درلوده چې د جوارو پټی اباد و ویني، موږکا ن د پټي له ابادۍ سره مینه پیدا کړي او په راتلونکي کې ارام ژوند ولري. ده د جوارو د پټي او سیدونکو موکانو ته زیری ورکاوه چې ډېر ژر به په نس ماړه شي او هر یو به په سوله کې ژوند وکړي.
ځوان پاچا یوه اوونۍ وروسته د عمومي کندو ور خلاص کړ او په کندو کې د پرتو جوارو یوه برخه یې د پټي پر موږکانو ووېشله، دا جوار د لسو ورځو لپاره بس وو، په دې موده کې یو موږک هم په خوراک پسې د باندې را ونه ووت، ټول په خپلو غارونو کې پراته وو، خوراک په اسانۍ ور رسېده او بدنونو یې وازګي پیدا کړې وې، خو کله چې ذخیره جوار خلاص شول او خوبولي د باندې را ووتل، پټی تر پخوا سپېره ښکارېده.
موږکان بیا تر کارتن را تاو شول، دوئ د نورو خوړو خواست وکړ، خو ځوان پاچا د جوارو ژېړو بوټو ته اشاره وکړه او ویې ویل چې که دوئ په ګډه پټي ته له نږدې لښتي څخه اوبه ورخوشي کړي، د جوارو بوټي بیرته شنه کېدای شي.
ده زیاته کړه چې موږکان ډېر دي او په ګډه پخپلو تېرو نوکانو دا کار کولای شي، خو د موږکانو لومړی شرط په کندو کې د پاتې جوارو ورکول وو.
پاچا د دوئ خبره ومنله او له کندو څخه یې د یوې اوونی نور خوراک هم ورکړ، اووه ورځې نورې هم ووتې، خو پټی همداسې وچ پا تې شو.
په دریم ځل چې د پټي موږکانو د خوراک خواست وکړ، پاچا د دوئ غوښتنه ونه منله، دلیل یې دا وو چې موږکان به ترڅو په سوال چلیږي، دوی باید په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله کار وکړي، د پتي په زرغونېدو کې برخه واخلي او د خوراک لپاره يو څه ومومي.
د ځوان پاچا دا خبره د پتي په موږکانو ښه ونه لګېده او يوه پاچايي کفايته وګڼله. دې سپکاوي وزيرانو ته غوسه وروسته او ګنهګار موږک ته يې د سزا غوښتنه وکړه، خو پاچا په سړه سينه وويل چې د پتي موږکان په ازاده خپل غږ پورته کولای شي او دا د دوئ حق دی.
دريم ځل د پتي پر موږکانو په کندو کې پاتې ټول جوار وويشل شول، خو دوئ د پتي له ابادۍ سره کومه دلچسپي ونه ښوده. د جوارو ډنډر ورو ورو وچېدل...
څه موده وروسته بيا خوبولي موږکان له خپلو سوړو را ووتل او تر کارتن راتاو شول. داځل د ځوان پاچا په خبرو کې ناامېدي ډېره لېدل کېده، ده په عاجزۍ وويل چې په کندو کې نور څه نه دي پاتې، د جوارو د پتي موږکان بايد پخپله کار وکړي، پتی زرغون کړي او ځانونو ته خواړه پيدا کړي.
د هغه په دې خبرو د موږکانو غوسه راوپارېده، ځوان پاچا ته يې وويل چې له دوئ سره يې کړې ژمنې پوره نه کړې، د موږکانو د خوړو غم يې ونه خوړ او د جوارو د پتي او سيدونکو موږکانو ته يې هوسا ژوند ور په برخه نه کړ.
وروسته دوه موږکان په چټکۍ سره د کارتن سرته وختل، يوه د پاچا پر لکۍ خوله ور ولګوله او بل يې يو بريت ور وشکاوه.
د وزيرانو سترګې رډې راوختې، خو پاچا ارامۍ ته راوبلل، وروسته په کارتن کې يوه عاجله جلسه ونيول شوه، پاچا خواشينی و او د موضوع په حل پسې ګرځېده. يوه زوړ وزير د خبرو اجازه واخيسته، ويې ويل چې تر ډېره موږ پخپله ملامت يو، د پتي موږکانو ته مو له حده تېره ازادي ورکړه، په دوئ مو مفت خواړه ووېشل، سوالګر مو اموخته کړل او همدا علت دی چې دوی اوس پخپله په خوړو پسې نه ګرځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه بل وزیر وویل چې د جوارو د پټي موږکانو پخوا تر دې ډیر سخت ژوند درلود ، لوږه وه، نېستي وه،جګړه وه، خوله پاچا څخه یې سترګه کېده، په سوال نه وو اموخته او هرڅه به یې پخپله موندل.
دریم وزیر یاده کړه چې هغه وخت قانون و ، حکومت و ، سزا وه، پوښتنه وه او مجرمین به په بند کې لوېدل، خو اوس داسې څه نه شته، ان بدیخانه هم نه لرو ، هر څوک چې هرڅه غواړي تر سره کوي یې ، لږ څه جدیت په کار دی، تېره ورځ د جوارو تر یوې لویې پانې لاندې یو موږک مړ پروت و، په غاړه یې کوم بل موږک خوله ور لګولې وه، خو چا یې پوښتنه ونه کړه.
زوړ وزیر د بندیخانې د بیا جوړېدو غوښتنه وکړه، خو پاچا دا وړاندیز ونه مانه او ویې ویل چې دی د سزا کلک مخالف دی.
په دې توګه ورځې تېرې شوې، حالات خراب شول، لومړی غلاوو زور ونیو ، بیا وژنې شروع شوې او په پای کې د جوارو پټی په سپېره ډاګ بدل شو ، د خوراک لپاره هیڅ هم نه موندل کېدل، لویو موږکانو به کوچني موږکان پټول او خوړل به یې.
نور نو د جوارو په پټي کې د سکون او ابادۍ په نوم څه نه وو پاتې، ګډوډي ډېره وه، وچې پانې په وینو سرې وې او ان د ګاونډیو پټیو موږکان به هم د جوارو پټي ته په رڼا ورځ ور تلل او کوچني موږکان به یې تښتول.
د ځوان پاچا خواشیني هم ورو ورو ډېرېدله، هره ورځ به ترخه خبرونه ور رسېدل، غلاوې او قتلونه ډېر شوي وو ، ګاونډیو تېری کاوه، د پټي وچېدو یې زړه خوړ، چا یې خبره نه منله او ان وزیران هم د پاچا د خبرو په وړاندې بې اعتنا وو. د پاچا بریت په لنډه موده کې سپین شول.
په پای کې ځوان پاچا بله چاره نه لیده، اړ شو چې له ګاونډیو څخه د خلاصون په هیله له یوې پیشو څخه مرسته وغواړي، پیشو په خوشالۍ دا وړاندیز

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومانه، دا به د جوارو د پټي په پولو ګرځېده او هغه موږک به يې خوړ چې له پولې به را اووښت، خو دې کار زحمت درلود ، منډې يې غوښتې او بيخوبۍ ته ضرورت پېښېده، ځکه نو پیشو ډېره ژر ستړې شوه ،خو وروسته يې اسانه چاره وموندله، دا د جوارو د پټي په موږکانو روږدې شوه او په ډېرې اسانۍ سره به يې هره ورځ د پټي درې ځلور موږکان تر ستوني تېرول. د پیشو په دې کار پاچا هم خبر و ، خو له وېرې يې څه نه ويل.

ځوان پاچا په لنډه موده کې غمونو زوړ کړ، ملا يې کړوپه شوه او کله چې يو سهار وزيران کارتن ته ور ننوتل، پاچا په يوه کونج کې ستوني ستغ پروت و ، سترګې يې پټې وې، زړه يې غمونو درولی و او بدن يې پړسيدلی ښکارېده.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدمرغي

نجلۍ پر کټ ستوني ستغ پرته وه، کله کله به يې چيغه کړه، لاسونو ته ور لوېدلي ځنځيرونه به يې وشرنګېدل، سر به يې پورته کړ او بدن به يې ټکان وخوړ. تر هغې راګرځيدلي کسان خواشيني وو، دوئ په راوتلو رډو سترګوځواني نجلۍ ته کتل او په خبرو کې يې ګونځې ښکارېدلې.

په ولاړو کسانو کې يوه چيغه کړه !

_تور کوډګر ناوخته شو !

تر څنګ ولاړ سړي په عاجزی وويل:

_د پاچا عمر دې ډېر وي، په تور کوډګر پسې مو عسکر لېږلي دي، دوئ د سهار په خړه کې حرکت وکړ،اوس بايد را ورسېږي، سپېره غره ته تګ، يوه ورځ مزل غواړي.

پاچا خپله اوږده چپنه ورټوله کړه، روان شو، پر تخت کېناست، ځلېدونکی ژېړ تاج يې له سره ليرې‌کړ او په خپلو اوږدو سپينو څنو کې يې ګوتې تېرې کړې. يوه شېبه غلی و، وروسته يې ډډ غږ د ماڼۍ په لوی او هسک سالون کې انعکاس وکړ:

_که زما په لور څه وشول، تاسو به تر تېغ تېر کم.

دولاړو درباريانو سرونه وځړېدل، په خبرو کې يې وېره ښکارېدله او وزيرانو خپل ژوند په خطر کې ليد.

يو ساعت نور هم ووت، له اوږدو شيشو څخه ماڼۍ ته ژېړه رڼا رالوېدلې وه او د درباريانو اوږدې زريني چپنې ځلېدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پاچا غوسه ورو ورو ډېرېدله، خولې یې ځګونه پیدا کړي وو او د خپلې اوږدې تورې تر طلایي موټ یې د ښي لاس ګوتې تاوې وې.

چوپه چوپتیا وه، کله کله به د نجلۍ لاسونو او پښو ته ور لوېدلو ځنځیرونو شرنګ وکړ، چیغه به یې له خولې را ووته او بېرته به بېسده پرېوته.

لمر په لوېدو و چې د ماڼۍ یوه عسکر د تور کوډګر د رارسېدو خبر ورکړ، پاچا ودرېد، وزیرانو د سالون لویې دروازې ته وچې سترګې نیولې وې او ټولو د تور کوډګر د راتلو انتظار ایست. شېبه وروسته یو زوړ سړی رابښکاره شو، دی تک تور و، ګڼه ږیره یې درلوده او پر نرۍ غاړه پورې یې په خړسپښسي پیېلو څو هډوکو ټال خوړ.

پاچا او درباریانو د احترام په بڼه خپل سرونه ټیټ کړل، خو تور کوډګر مخ ورو وا نه ړاوه، لاړ او د نجلۍ تر څنګ پر کټ کېناست. بڼه شېبه یې هغې ته وکتل، د نجلۍ اوږده بانه نېغ ولاړ وو، تر سترګو یې یوه توره حلقه راګرځیدلې وه او پر سرو شونډو یې سپین ځګ پروت و. تور کوډګر خپلې زړې خورجینې ته لاس کړ، د انسان ککرۍ، د پښو دوه اوږده هډوکي او یو خیرن جام یې راویستل، وروسته ودرېد، له ځان سره یې څه وویل او ترکټ څو ځله را تاو شو.

پاچا په خواره خوله وویل:

ـزه په تور کوډګر باور لرم.

تور کوډګر هغه ته وکتل، خو څه یې ونه ویل، هماغسې یې شونډې خوځېدلې او دا سې کلمات یې تر خولې راوتل چې ولاړ خلک نه پرې پوهېدل.

د کوډګر شونډې تر ډېره خوځیدلې، بیا د نجلۍ تر څنګ کېناست، خورجین ته یې لاس ور وغځاوه، یو سپین بوتل یې راویست او کله چې یې د بوتل اوبه په جام کې واچولې، له جام څخه یو تور لوګی پورته شو، له دې سره د نجلۍ سترګې رڼې شوې، ځنځیرونه وشرنګیدل او تور کوډګر چیغه کړه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـاي شيطاني اروا ! ته څه غواړې؟
د نجلۍ خوله له ځګونو ډکه شوه، تورو سترګو يې سوروالی پيدا کړ او شېبه وروسته يې سترګې سرو وينو ونيولې. نا څاپه يې له شونډو يو ډېر نارينه غږ راووت، دې غږ په سالون کې د ولاړو کسانو زړونه ولړځول.
غږ وويل:
ـتر ټولو بدمرغه انسان !
له دې سره د ځنځيرونو شرنګا پورته شوه، تور کوډګر په چټکۍ سره تر نجلۍ راوګرځيد ، په لاس کې نيولې ککرۍ يې کښېنته پورته کړه او نامفهومه کلمات يې له خولې را ووتل. د نجلۍ رنګ ورو ورو خپل عادي حالت ته راوګرځېد ، سترګو يې توروالی پيدا کړ او شېبه وروسته بېسده پرېوته.
پاچا ور مخته شو ، د چيني لستونۍ يې د خپلې لور پر خوله تېر کړ او بېرته په خپل ځای ودرېد
تور کوډګر وويل:
ـد پا چا پر لور جادو شوی، نجلۍ هغه وخت رغېدی شي چې تر ټولو بدمرغه انسان ووينې.
پاچا يوه شېبه غلی و ، بيا يې وزيرانو ته مخ وروا ړاوه او امر يې وکړ چې ترټولو بدمرغه انسان ورته پيدا کړي.
له لمر ختو سره ډولونه ودرېدل، جارچي په ښار کې کوڅه په کوڅه وګرځېد ، ده يو لوی ښکر خولې ته نيولی و او چيغې يې وهلې چې ترټولو بدمرغه انسان دې په دربار کې حاضر شي.
په ماښې کې پاچا او وزيران بې خوبه او خواشيني ښکارېدل، په ټولو سرونه ځړېدلي وو او د تور کوډګر له خولې څخه نامفهومه کلمات را وتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هوا له تودېدو سره عسکرو احوال راووړ چې تر ټولو بدمرغه انسان یې موندلی دی. پاچا امر وکړ چې دا بدمرغه انسان دربار ته حاضر کړي. شپبه وروسته په یوه کټ کې داسې سړی راوړل شو چې لاسونه او پښې یې نه وو، پر مخ یې یو لوی پرهر ښکارېده او تر ډېره د غوښې یوې لویې بوټۍ ته ورته و.
سړي وویل چې دی یو پوځي و، له دښمن سره په جګړه کې یې لاس او پښې غوځې شوېدي او د مخ لوی پرهر یې هم د توري نښه ده.
د هغه د خبرو له ختمېدو سره ځنځیرونه وشرنګېدل، د نجلۍ سترګې سرې شوې او له خولې یې ځګونه وبهېدل. تور کوډګر د سړي د ایستلو امر وکړ او ویې ویل چې ده د ازادۍ په جګړه کې برخه اخیستې او تر ټولو نیکمرغه انسان دی. وروسته یې څه نامفهومه کلمات تر خولې را ووتل او نجلۍ ارامه پرېوته.
نیم سات نور هم ووت، بیا د یوې ښځې ژړا او کوکې واورېدل شوې، په سالون کې یوه ځوانه ښځه او درې خوار او ډنګر ماشومان ودرېدل،ماشومان ناروغه ښکارېدل ، دوئ د خپلې مور لمن ټینګه نیولې وه او وارخطا وو.
ښځې په ژړا کې وویل چې خاوند یې له غره څخه د خرڅلاو لپاره بوټي راوړل چې ځناورو وخوړ، اوس دوئ څه نه لري، دوه ماشومان یې له لوږې مړه شول، نورو ته یې یو مړ سپی موندلی دی، د هغه غوښه ور ته پخوي او ژوندي یې ساتلي دي. دوئ په یو ه وېرانه کې اوسي، یواځې ځلور دیوالونه دي، نه چت لري او نه هم دروازه، خو بیا هم ځوک کوم غرض نه ورباندې لري.
ځنځیرونو شرنګ وکړ او د پاچا په امر ښځه او ماشومان له ماڼۍ ووتل.
تور کوډګر وویل:
ژوند یې تریخ دی خو بدمرغه نه شو ورته ویلای، ځکه دا ځوانه ده، تر ستورو لاندې شپه تېروي او د پاچا له وېرې ځوک په سپکه نه شي ورته کتلای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېبه وروسته یو په ونه لوړ بنیادم په سالون کې ودرېد ، ده ښکلې جامې اغوستې وې، له رنګه هم سپین و او په ظاهره د بدمرغۍ کومه نښه نه پکې ښکارېدله. دده په لېدو د پاچا او درباریانو په څېرو کې ګونځې پیدا شوې، خو تور کوډګر وویل چې خبرې دې وکړي.
د سړي سر وځړېد او له خولې څخه یې یوازې یوه جمله را ووته !
ـ زموږ خاوره پردیو لاندې کړېده او خپلواکي نه لرو.
ناڅاپه د ماڼۍ لویې شیشې ولړځیدې، له کټ څخه یو تور لوګی پورته شو او یوې ویروونکې چیغې په سالون کې انعکاس خپور کړ !
وسوځیدم !
لوګی په لمبه بدل شو او له لمبې څخه هم د ځناورو شکلونه جوړ شول، کله به یې د پړانګ کله د لیوه او کله هم د زمري بڼه خپله کړه، شېبه وروسته یوه وحشتناکه انګولا پورته شوه، یوې سپېڅې رڼا ولاړ خلک اړ ایستل چې خپلو سترګو ته لاسونه ونیسي، چوپه چوپتیا شوه او شېبه وروسته د نجلۍ حیرانه غږ واورېدل شو !
ـ پلاره ! زه مو ولې تړلې یم؟
تور کوډګر وویل:
ـ تر ټولو لویه بدمرغي، د خپلواکۍ نه درلودل دي.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور سرې

يو مړی وشو ، مرکه کېناسته، خو د مقتول پلار د غچ اخېستلو قسم ياد کړ او زامنو يې د مقابل لوري دوه تنه ووژل. بيا مرکه سره راټوله شوه، داځل بل پلار د انتقام خبره کوله.

کلونه تېر شول، سينې غلبېل شوې، د يوې کورنۍ پر اوو تنو خاورې واوښتې او بلې کورنۍ يو ولس تنه له لاسه ورکړل، په پای کې اور په خپله مړ شو ، دواړو غاړو ته يوازې تور سرې پاتې وې.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پوهېږم

له ډېرې مودې وروسته کلي ته لاړم، لومړی دوې ورځې مې په کور کې تېرې کړې، بیا د یوه ملګري کره ورغلم، دی راباندې ګران و، له پخوا مې ورسره جوړه وه او خبرې یې ښې راباندې لګېدې.

کلکه غېږ یې راکړه، کوټې ته لاړو، چای یې راووړ، له یوې بلې سره وغږېدو، خو دی خواشینی و او د زړه په زور یې خندل.

علت مې وپوښت، لومړی یې څه نه ویل، خو وروسته مې مجبور کړ، رایاده یې کړه چې لس زره افغانۍ پوروړی دی، سړی هرسهار په دروازه کې ولاړ وي او خپلې پیسې غواړي.

په حیرانۍ مې وپوښتل:

_خو ته شل جریبه ځمکه لرې، دهقانې دې هم خپله ده،بیا ولې قرضداره یې؟

ده راته وکتل، په خړو شونډو یې یوه ترخه موسکا تېره شوه، ورو یې ویل:

_شکر وباسه چې د کور مسولیت نه دی در په غاړه، پلار لرې، که نه نو دا خبره دې نه کوله.

پوه مې کړ چې دا زما د پوښتنې ځواب نه و.

یو سوړ اسویلی یې ویست ، شونډې یې وخوځېدې:

_څه درته ووایم، اووه سره عیال لرم، ټول واړه دي، ښوک ناروغه وي، ښوک د مکتب کتابچې غواړي، یو جامې نه لري او بل هم لوښې پېښې ګرځي، باور وکه، د غنمو ربېلو ته یوه میاشت پاتې ده، خو موږ دوه اوونۍ مخکې لا کندو جارو کړ، کله پسې رسېدی شم.

یوه شېبه غلی و، بیا پرته له دې چې راته وګوري په خواشینۍ یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنه پوهېږم، څه پرې وخورم؟
و مې ویل:
ـشپږ زره درکولای شم، ډېرې نه، ژر یې نه غواړم.
په اوږه یې لاس راکېښود او مننه یې وکړه.
ما په کور کې څو ورځې نورې هم تېرې کړې، بیا ښار ته راغلم، خو میاشت لا نه وه وتلې چې له کوره احوال راپسې راغی، ویل یې چې پلار دې ناروغه دی، ژر راشه!
زه هم په بیړه د موټرو اډې ته لاړم، غرمه کور ته ورسېدم، پلار مې د زړه حمله تېره کړې وه او اوس ښه و.
خدای ته مې شکرونه ویستل، مور مې د غرمې ډوډۍ راوړه، وروسته یې په خواشینۍ راته وویل چې د ملګري کور دې بمبارد شو، د کورنۍ ټول غړي یې له خاورو مړه راوایستل، یوازې دی ژوندی دی، فاتحې ته ورشه!
زړه مې د پښو تر ګوتو تېر شو، ګوله مې کېښوده او پر بایسکل مې پښه واړوله. کله چې د هغوئ کلي ته ورسېدم، د کورد ولاړو دیوالو پرځای غتې تورې لوټې پرتې وې، چا راته وویل چې ملګری دې په فصله کې دی، په منډه ورغلم، دی سره لمر ته ناست و، رېږه یې ببره وه او تر مخ یې څو جریبه ولاړو ژېړو غنمو ته کتل، پرته له دې چې راته وګوري په غریو کې یې وویل:
ـد غنمو ربېلو ته مې زړه نه کیږي، نپوهېږم! په چا یې وخورم!

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګېله

کونګري ژړل... مور يې راغله، بچي ته يې وکتل، په خاورو سپېره و، غاړې ته يې خيرن پړی ورلوېدلی و، په لکۍ پوري يې هم پلاستيکي خلطه غوټه وه.

مور يې په کاوړ وويل:

_چا دومره ځورولی يې؟

کونګري ژړل...

مور يې په پاسته غږ وويل:

_چرګې دا کار کړی؟

کونګري د ((نه)) په بڼه خپل غټ سر وخوځاوه.

مور يې وويل:

_خوسکی و.

_نه

_ام م م م پيشکه؟

_نه

مور يې فکر په مخه کړه، ورو يې وويل:

_دلته خو بل څوک نه اوسي.

کونګري خپله لکۍ وخوځوله، په غريو کې يې وويل:

_انسان و.

مور يې يو دم وخندل، د کونګري پر سپېره مخ يې خپله پسته ژبه تېره کړه، ورو يې وويل:

_اه ګرانه! راځه چې ځو، له انسانانو څه ګېله!!!

پا

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتون

سړي غټه لونګۍ تړلې وه، راغی، زما تر څنګ کېناست، د ولیو په مینځ کې یې سوک راکړ، په خوند یې وویل:
ـغواړم یوه برجوره کلاه جوړه کم، ته ونېسه ! یوه ښه نخشه (نقشه) خو راته ولیکه !
هغه ته مې وکتل، خوشاله و، پر اوږده سره کړې ږیره یې شنه نصوار پراته ول، څېره یې خړه ښکارېدله، ورو مې وویل:
ـخیرو کاکا ! نقشه د منډې خبره نه ده، ځو ورځې وخت راکه !
ده برګ راته وکتل، یودم یې وخندل، مخکیني غاښونه یې وتلي ول، په لوړ غږ یې وویل:
ـیاره انجنیره مرداره دې کړه، نخشه به څه وي، کار به یې څه وي، کاغذ او قلم دروا خله، یو څو لیکې ولیکه ! بس ! دا یې هم نخشه !
چاره نه وه، ومې ویل:
ـسبا ته یې وغواړه !
سړی له خندا شین شو، ښه شېبه یې بې غاښو خوله وازه وه، وروسته یې په خوند وویل:
ـ ایله دې نره خبره وکړه ! خو ګوره ! د زوروري کلاه نخشه به راته لیکې، څلور برجه دې هېر نه شي، ټول برجونه باید مورچې ولري، په مصرف پسې یې مه ګرځه ! کلکې مورچې، داسې چې د راکټ ګولۍ یې هم ونه خوري.
په حیرانۍ مې وویل:
ـته خو بدي دار نه یې، ارام ژوند لرې، نو مورچې څه کوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زوته يې وخندل:
_ای ساده ګله ! عقل دې خام دی، تل د راتلونکې غم کوه !
دی روان شو ، ماته د يوه هزاره بوډا خبره په ذهن کې راتېره شوه، دی موچي و ، د ببګاه يې نه لرل، خو کله چې يې د ختو کور جوړاوه، لومړی يې د ګراج ځای پرېښود ، ما يې علت وپوښت ، ده راته وويل:
((هی هی انجنير صاحب ! خدا کلانه ! ميشه که صاحب يک موتر شويم.))
پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورنۍ ژبه

پلار په خواشینۍ وویل:
ـ تا هېڅ هم نه دي زده کړي !
د ماشوم سر وځړېد.
پلار وویل:
ـ څلور میاشتې یو عمر دی، خو ته لا په الفبا هم نه پوهېږې !
د جامو د ګنډلو د ماشین غږ ودرېد ، ځوانه ښځه په خبرو کې ور ولوېده:
ـ سړیه ! تر اوسه خو لا په اول صنف کې دی، زده به یې کي.
د سړي تندی تریو شو ، لاسي بکس یې ور واخېست ، له کوره ووت او دفتر ته لاړ.
ښځې ماشوم ته وکتل، ورو یې وویل:
ـ ګوره زړګیه ! ته باید خپل درسونه ووایې، د پلار خبره دې درپه زړه که، ویل یې چې که په سبقونو کې تکړه وې، نو یو ښکلی کوچنی بایسکل درته اخلي.
ماشوم په حیرانۍ ورته کتل...
ښځې د ماشین لاستی تاو کړ، ورو یې وویل:
ـ هله ګرانه ! د مکتب وخت دې دی !
هلک بکسي ته لاس ور وغځاوه، بوټونه یې په پښو کړل، د باندې ووت.
هوا سړه وه، ماشوم د سړک پر غاړه ودرېد ، موټر ګړندي روان ول، یو لاروی ورد مخته شو ، ماشوم یې تر لاس ونیو ، د سړک تر بلې غاړې ورسره لاړ.
پاو وروسته ماشوم په ټولګي کې و ، معلمې یې پر توره دړه د الفبا توري ولیکل، په لوړ غږ یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_خوب قندولکا ! الفبا را سه سه بار در کتابچه هایتان بنویسید !
ماشوم په حیرانۍ سره خپلې کتابچې ته کتل...
شېبه وروسته معلمې وپوښتل:
_قندولک ! تو چرا نوشته نمیکنی؟
ماشوم ورو وويل:
_څه ؟
د معلمې شونډې وخوځېدې:
_چه گفتي؟
هلک بیا خپله خبره تکرار کړه !
_څه وکم !
معلمې تندی تریو کړ !
_بچیم ! مه پشتو ره نمیفامم ! تو چه میگی؟
ولاړه شوه ، د يوه بل ماشوم تر څنګ ودرېده ، په خوشالۍ يې وويل:
_آفرین بچی لایق، چقه زود نوشته کدی !
د تختې پر سر پر یوه لوی کاغذ لیکل شوي وو :
((په مورنۍ ژبه زده کړه د هر چا حق دی.))

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

ازادي

څوارلس کلن هلک خپله پېغله خور تر کوځیو ونېوله، د هغې پر اوږه تم منګی
یوې خواته کوږ شو، ولوېداو له درب سره مات کلدورکي (د منګي ټوټې)
یوې بلې خواته ولوېدل.
نجلۍ پر ژامه سوک وخوړ، لاړې یې باد شوې ، کیڼ لورته رنګه شوه، سر یې د
چوترې پر سمیټي ژۍ ولګېد ، ځای پر ځای پرېوته.
هلک د هغې تشې ته لغتې ونیولې، په عمر پخه ښځه له کوټې راووته، هلک
یې پورې واهه، پر نجلۍ ور پرېوته او له خولې څخه یې ښېراوې راووتې:
ـ خدای دې ټک له ټکه که، مغزی دې مات شه، ښه ورځ ونه وینې...
هلک لاس ور وغځاوه، ښځه یې تر مټ ونېوله، نجلۍ ته یې دوه ـ درې سوکه
ورکړل، ځای پر ځای ودرېد ، له خولې څخه یې ځګونه باد شول:
ـوژنم یې !
دا یې وویل او دیوال ته نږدې د خرې پر کته کېناست.
ښځې خپلې لورته وکتل، سترګې یې سپینې راختلې وې، غاښونه یې په وینو
سره ول، ښځې په ژړا کې وویل:
ـمړه دې کړه !
هلک لاړې تو کړې، پر خپله بهیدلې پزه یې لستونی تېر کړ، څه یې ونه ویل.
د نجلۍ زګېروی واورېدل شو ، شېبه وروسته یې سترګې رڼې کړې، یو دم یې
وژړل، ځان یې د مور غېږې ته ور واچاوه.
مور یې د هغې په ککرۍ لاس تېر کړ، ګوتې یې په وینو سرې شوې، په غریو
کې یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ څه ووایم، خدای دې ځوانیمرګ کي.
وروسته یې د نجلۍ ټکری سم کړ، نجلۍ ولاړه شوه، زانګې وانګې کوټې ته ننوته.
ښځې هلک ته مخ ورواړاوه، ورو یې وویل:
ـ څه خطا، څه ګناه، ولې؟
هلک خپله پزه پورته کش کړه، په خشکه یې وویل:
ـ دا دریم وار دی چې په اوبو پسې د باندې وځي!
مور یې چیغه کړه!
ـ نو په دې کې څه خبره ده؟
هلک په غوسه وویل:
د کلا تر مخ هلکان مرد کې کوي، شرم دی شرم!
ښځې په غریو کې وویل:
ـ زار (زهر) دې تر خوله سه، هغوی خو سره خوله هلکان دي، نن جامې مینځو اوبه راوړي!
هلک چیغه کړه!
ـ دومره آزادي مه ورکوه! که مې دا وار ولیده! مرداره به یې کم
له دې سره یې په جیب کې پرتو مردکیو ته شرنګ ور کړ او په منډه له کلاه ووت.

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library